

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΓΡΑΦΕΙΑ: Γ' Σεπτεμβρίου 18, τ. 102, τηλ. 5235148

Ίδιοκτήτης — εκδότης: ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΛΟΣΚΟΠΙΤΩΝ « Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ » Γ' Σεπτεμβρίου 18

Υπεύθυνος με τὸ Νόμο: Ὁ ἐκάστοτε Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

≡≡≡ ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ ΜΑΣ ≡≡≡

Περνώντας τὴ Ζωὴ μας μέσα στὴν πολυθόρυβη πόλη, κηρυγώντας μὲ τὴν ψυχὴ στοὺς ὁδοὺς ἄλλοι τὸ ψωμάκι κι' ἄλλοι τὸ παντεσπάνι, ἀναπνέοντας ἀντὶ γιὰ ἐλαττίσιο ἀέρα καυσαέριο, πίνοντας ἀντὶ γιὰ νεράκι τῆς πηγῆς «ἐμφιαλωμένον μεταλλικὸν ὕδωρ», ἀκούγοντας ἀντὶ γιὰ μουσικὴ καὶ κελαιδίσματα πουλιῶν μαρσαρίσματα αὐτοκινήτων καὶ κασσέτες μὲ «Ξενόφερτη λαϊκὴ μουσικὴ» διαβάζοντας ἀντὶ γιὰ ὅποιο βιβλίο «ντομινό» «σινερομάτζα» καὶ κάθε μορφῆς περιοδικά, ἔρχονται στιγμές — ἀλήθεια ἱερές — πού ἀνάβει καὶ θεριεύει μέσα μας μιὰ πρωτόγνωρη νοσταλγία καὶ ἐπιθυμία νὰ ξαναβροῦμε τὰ χωριά μας.

Τὶς στιγμές τοῦτες, σὰν ἀστραπὲς περνᾶνε μπροστὰ στὰ μάτια μας σκηνές ἀπὸ τότε πού εἶδαμε τὸν πρῶτο ἥλιο στοὺς χωριὸς μέχρι πού πήραμε τῶν ὀμματιῶν μας γιὰ νὰ γυρέψουμε μιὰ καλύτερη τύχη πετώντας τὸ τσαπὶ καὶ τὴν ξενοιασιά, σπρωγμένοι βάνουσα ἀπὸ τὴ φτώχεια, τὴν ἀνέχεια ἢ κι' ἀπὸ τὴ μόδα τῆς φυγῆς.

Φευγάτοι χρόνια, πασκίζουμε νὰ βροῦμε μιὰ θέση κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς κάθε πόλης, δουλεύουμε σκληρά, ἀντιμετωπίζουμε χίλιες δυὸ δυσκολίες, ἀποξενωθήκαμε ἀπ' τοὺς συνανθρώπους μας, γινήκαμε σκληροὶ κι' ἀνάληγτοι, συμβιβαστήκαμε, ταπεινωθήκαμε ἢ ταπεινώσαμε, γίναμε νεροκουβαλητὲς στοὺς προὔχοντες, οἱ πιο τυχεροὶ μορφωθήκαμε, κι' ἄλλοι προκόψαμε δουλεύοντας καὶ κάνοντας τὴ νύχτα μέρα.

Μπλεγμένοι στὰ γρανάζια τῆς πόλης ρίξαμε πίσω μας μαύρη πέτρα, ἀνακατευτήκαμε γινήκαμε ἓνα χαρμάνι μέσα στὴν ξένη πόλη καὶ χάσαμε τοὺς ἐαυτοὺς μας ὁλότελα. Μὰ ἡ φύση δὲν νικήθηκε καὶ κράζει τὴν ἐπιστροφή. Ὁ ρυθ-

μὸς τῆς Ζωῆς ὅπως μᾶς ἐπιβλήθηκε χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε ἐγίνε ἀφόρητος καθὼς πιέζει τὶς σκέψεις καὶ τὰ πλεμόνια μας.

Ἐκείνη ἡ ἐλάχιστη σπῖθα πού ἀπόμεινε μέσα μας ἀναψε τὴ φλόγα τῆς νοσταλγίας καὶ τῆς ἐπιθυμίας νὰ βροῦμε τὰ χωριά μας, ὅσα ἐπέζησαν ἀπ' τὴν ἐγκατάλειψη.

Δὲν πειράζει κι' ἂν φύγαμε καὶ καταραστήκαμε τὸν τόπο μας, δὲν πειράζει καὶ ἂν ἀφήσαμε πίσω μας ἓνα παραδοσιακὸ πολιτισμὸ αἰώνων, δὲν πειράζει κι' ἂν ἀρνηθήκαμε πολλὰς φορές τὴν καταγωγὴ μας μὴ μᾶς ποῦν «χωριάτες» δὲν πειράζει ἀφοῦ καὶ τώρα μιὰ ἀρχὴ δίνει τὸ σύνθημα τοῦ γυρισμοῦ στὴν πατρικὴ γῆ.

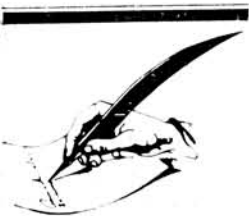
Ἔτσι γυρνώντας πίσω δειλὰ - δειλὰ θὰ σμίξουμε μ' ἐκείνους πού μᾶς γέννησαν, — ἂν ζοῦν — τοὺς ἀποκαμωμένους ἀπ' τὴν ἐρημιὰ καὶ τὸν πόνο γέρους, γιὰ νὰ λάμψει στὰ μάτια τους ἡ εὐτυχία καὶ νὰ ἀπλωθεῖ στὰ σκαμμένα πρόσωπά τους ἡ γαλήνη. Θὰ σμίξουμε μὲ τὴν κακοτράχαλη μὰ πανέμορφη καὶ φιλόξενη γῆ μας, μὲ τὰ σφαλισμένα σπῖγια μας, τὰ δᾶσιά βουνά μας καὶ τ' ἀγριολούλουδα πού κρατᾶνε μέσα τους ἐκείνη τὴ μαγικὴ καὶ ἄγρια εὐωδιά τους καὶ μᾶς περιμένουν.

Ἀφήνοντας τοῦτο τὸ συνέπαρμα πού ἀγγίζει τὸν ρομαντισμὸ, ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ ἀντι-

Τὸ σπῖτι πού γεννήθηκα, κι' ἄς τὸ πατοῦν οἱ ξένοι στοιχειὸ εἶναι καὶ μὲ προσκαλεῖ, θεριὸ καὶ μὲ προσμένει. Τὸ σπῖτι πού γεννήθηκα, ἴδιο στὴν ἴδια στράτα στὰ μάτια μου ὑψώνεται καὶ μ' ὅλα μου τὰ νειάτα.

Κωστῆς Παλαμᾶς

μετωπίσουμε με ρεαλισμό και να μεθοδεύσουμε την επιστροφή μας. Κι' όταν λέμε επιστροφή δεν έννοούμε την μόνιμη εγκατάσταση —πού μακάρι να μπορούσε να γίνει— έννοούμε να ζει ό τόπος μας στη ψυχή και στο νοῦ μας. Να βοηθήσουμε να αποκτήσουν ζωή τὰ χωριά μας, ν' αποκαλύψουμε και αξιοποιήσουμε τις φυσικές ομορφιές που απλόχερα έδωκε ή φύση, τούς λαογραφικούς, τούς πολιτιστικούς, τούς παραδοσιακούς θησαυρούς που είναι κρυμμένοι και ανεκμετάλλευτοι στὰ σπλάχνα τῶν χωριῶν μας, πρὶν νὰ νοιώσουμε ξένοι και διωγμένοι ἀπ' τὸν τεχνητὸ πολιτισμὸ που θὰ φτάσει σύντομα.

χρονογραφημα

Ο σύγχρονος λιαράκης

Μικρός, ακόμα, σὰν σὲ παραμῦθι ἄκουγα γιὰ τὸ «λιαράκη» και μ' ἐπιανε σύγκρουο και τρέμουλο ἀπὸ φόβο. Ἔλεγαν πὼς ἦταν «ξωτικό» κι' ἐβγαίνει τὴ νύχτα ἀλλάζοντας μορφές κάθε φορά. Ἡ ἐμφάνισή του σήμαινε θανατικό, ἀφάνισμα, και πιὸ πολὺ γιὰ τὰ γιδοπρόβατα. Φόβος λοιπὸν και τρόμος γιὰ τούς τσοπάνηδες τὸ ἀντάμωμα μετὶ τὸ λιαράκη, αὐτὸ τὸ μικρὸ ξωτικό που εἶχε τὴ δύναμη στὸ διάβα του νὰ ἐξοντώνει ἑκατοντάδες ζωντανά. «Κρουσματιάρικο» τὸν ἔλεγαν τὸν τόπο ὅπου ἐβγαίνει αὐτὸ τὸ μικρὸ θεριό, που δὲν τῶπιαναν μήτε ξόρκια, μήτε ἁγισμοί, μήτε ντουφέκια. Αὐτὸν τὸν λιαράκη δὲν τὸν πρόλαβα γιατί τὸν εἶχε διώξει ὁ πολιτισμός. Μὰ ἂν χάθηκε ἀπὸ παληὰ σὰν ζωντανός και ξωτικό γύρισε ἐδῶ και λίγα χρόνια μ' ἄλλη μορφή πολιτισμένη. Αὐτὸν ὁμολογῶ εἶχα τὴν τύχη νὰ τὸν συναντήσω. Δὲν τὸν λένε πιὸ «λιαράκη» μὰ «μεταλλευτικὴ ἐταιρία βωξίτου». Κι' εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια πλειότερο φοβερὴ και πλειότερο θεριὸ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μικρὸ ζωάκι, που ἂν ἐκεῖνο ἦταν μῦθος τοῦτο εἶναι μιὰ φοβερὴ ἀλήθεια. Δράκος, που μετὶ μπουλντόζες, γερανοὺς, καμιόνια και φουρνέλλα καταβροχθίζει τὰ σωθικά τῶν «κρου-

σματιάρικων» λιβαδιῶν τῆς Γκιώνας ὅπου ὁσμί- ζεται βωξίτη. Μὰ δὲν χορταίνει τὸ στομάχι του μετὰλλεῖο και τρώει δέντρα, βράχια και ὀλόκληρα βουνά. Τὰ πρόβατα φοφοῦν ἀπὸ τὴ σκὼνη και τὰ δηλητήρια ἀπ' τὰ φουρνέλλα και τὸν φόβο. Ὁ τόπος σοῦ κόβει τὴ χολή ἂν τὸν πατή- σεις, κι' ἡ πολιτεία εὐλογαίει τὰ ἔργα του. Αὐτὸν τὸν σύγχρονο λιαράκη μὰ τὴν ἀλήθεια τὸν φοβή- θηκα και τὸν φοβᾶμαι γιὰ πολὺ ἀκόμα μὴν τύ- χει και μοῦ φάει σὲ λίγα χρόνια τὸν τόπο που γεννήθηκα.

Κ. ΒΛΑΧΟΣ

Ἔλατα, θεῖα ἔλατα κι' ἀλύγιστα ἔλατά μου εἶναι ἡ καρδιά σας ὀδερφή μετὶ τὴ φτωχὴ καρδιά μου κι' ὅταν θὰ φύγω ἔλατα μακριὰ ἀπὸ τις σκιές σας θὰ σὰς ἀφήσω μιὰ ψυχὴ νὰ νῆει μετὶ τις πνοές σας.

Θ. ΞΥΔΗΣ

Ὁ Μερακλῆς κουρέας

Ὅλοι ξέρουμε τὸν μπάρμπα Γιώργη Λευκαδίτη σὰν ὀργανοπαίχτη που ἄφησε ξεχωριστὴ ἐποχὴ στὸ χωριὸ μετὶ τὸ κλαρίνο του, αὐτὸς ἦταν ἄλλωστε και ὁ λόγος που τὸν ἐβγάλαν Μερακλῆ μιὰ και οἱ νότες του μεράκλωναν τούς ἀκροατές.

Ἐλάχιστοι ὅμως ξέρουν ὅτι εἶναι ἕνας πρώτης τάξεως κουρέας. Μάλιστα κουρέας! «Εἰδικότης κτη- θεῖσα ἐν τῷ στρατῷ». Μιὰ λοιπὸν και τὸ εἶδος δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ χρόνια στὸ χωριὸ και γιὰ ὅσους συγχω- ριανούς μὴ μπορῶντας νὰ πᾶνε ἄλλου κατέφευγαν στὸ ψαλλίδι τῆς «συμβίας» ὁ μπάρμπα Γιώργης ἔδω- σε τὴ λύση. Συνταξιῶχος πιά τοῦ ΟΑΠ, που ἀπολαμ- βάνει τις ὁμορφιές τοῦ χωριοῦ, ξετρυῖωσε ἀπ' τὸ σε- ντούκι τὰ σύνεργα και ἔστησε τὸ μαγαζί στὸ σπίτι. Ἡ ὁμορφιὰ τοῦ ὅλου σκηνικοῦ τοῦ γραφικοῦ κουρέα ἀρχίζει ἀπὸ δῶ. Ὁράριο δὲν ὑπάρχει. Ὅ,τι ὥρα θές πᾶς. Ἀμοιβὴ δὲν παίρνει. Ἀντίθετα ὁ πελάτης πρέπει νὰ πιεῖ μαζί του ἕνα ποτηράκι, νὰ φᾶνε μεζὲ και νὰ ποῦνε και πέντε κουβέντες. Ἐτσι ἡ ὥρα κυλάει εὐχά- ριστα χωρὶς νὰ λείπει και ἡ φιλοσοφία και τὸ κουρέ- μα γίνεται μιὰ ὀλόκληρη ἱεροτελεστία, που πολλές φο- ρές ὀλοκληρώνεται μετὶ τὸ κελάηδισμα τοῦ κλαρίνου. Μπράβο μπάρμπα Γιώργη! Μὴν πῆτε ὅτι δὲν θὰ θέ- λατε νὰ βρεθῆτε στὸ πρωτότυπο κουρεῖο.

Ἀνστηχῶς ὅμως ὁ μπάρμπα Γιώργης δέχεται μὴ- νο τούς χωρικούς.

'Από τήν δράση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

ΕΚΔΡΟΜΗ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Μεγάλη ἐπιτυχία σημείωσε καὶ φέτος ἡ μετά-
βαση μελῶν καὶ συγχωριανῶν στὸ χωριὸ προκειμέ-
νου νὰ γιορτάσουν τὸ 3ήμερο τῆς Ἀγίας Τριάδας.
Ἡ ὅλη ὁργάνωση ἦταν ὑποδειγματικὴ καὶ ὅλοι ἔ-
μειναν μὲ τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις.

* * *

ΒΡΥΣΣΕΣ

Μὲ δαπάνη τοῦ Δ.Σ. ἀγοράσθηκαν τὰ ὑλικά
γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν θρύσες σὲ διάφορα σημεία τοῦ
χωριοῦ. Ἦδη ἡ πρώτη καὶ πιὸ ἀπαραίτητη ἐγκατά-
σταση ἐγίνε στὸ νεκροταφεῖο γιὰ νὰ λυθεῖ τὸ μεγάλο
πρόβλημα στὸ χωρὸ αὐτὸ. Ἐπίσης πρόκειται νὰ το-
ποθετηθοῦν σύντομα στὴν πλατεία καὶ στὴν κακο-
τράχη ὅχι μόνον γιὰ νὰ πίνει ὁ περαστικὸς ἀλλὰ γιὰ
νὰ σωθοῦν καὶ τὰ δέντρα ποὺ θρίσκονται σ' αὐτοὺς
τοὺς χώρους.

* * *

ΕΡΓΟ ΚΑΚΟΤΡΑΧΗΣ

Τὸ ὥραϊο καὶ ἀναγκαῖο αὐτὸ ἔργο ὁλοκληρώ-
θηκε καὶ μένει ἕνα ἐλάχιστο κομμάτι. Ἦδη ὁ ἐργο-
λάβος ὑποσχέθηκε νὰ τὸ ἀποπερατώσει κάνοντας ἕ-
να μικρὸ τοῖχο στὸ ἕνα ἄκρο γιὰ καλύτερη προστα-
σία τοῦ χώρου. Ἡ ἀναζωογόνηση τοῦ πλάτανου μι-
λάει μόνη τῆς τόσο γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα ὅσο καὶ
τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἔργου.

* * *

ΣΧΕΔΙΑ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΟΥ ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΥ

Κλιμάκιο τοῦ Συνδέσμου μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν
Πρόεδρο καὶ τὴν εὐγενῶς καὶ ἀφιλοκερδῶς προσ-
φερθεῖσα ἀρχιτέκτονα δα Μερκία Ἀναγνώστου σὲ
συνεργασία μὲ τὸν πρόεδρο τοῦ χωριοῦ ἐξήτασαν
τὶς δυνατότητες ἐξωραϊσμοῦ σὲ διάφορες τοποθεσίες
τοῦ χωριοῦ.

Πρῶτος στόχος ἡ πλατεία τοῦ χωριοῦ μας ὅ-
στε νὰ σπάσει τὸ μονότονο χρῶμα τοῦ τοιμέντου.

Πραγματικὰ ἡ δις Ἀναγνώστου ἐπεξεργάστηκε ἕνα
σχέδιο ποὺ θὰ δώσει ἐντελῶς καινούργια μορφή στὸ
χωρὸ τῆς πλατείας μ' ἕνα χρῶμα παραδοσιακὸ καὶ
χωριάτικο, μὲ πέτρινες θρύσες καὶ πλάκες, μὲ παρ-
τέρια, παγκάκια κλπ. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἀπαιτοῦν
μιά σημαντικὴ δαπάνη ποὺ θὰ χρειαστεῖ τὴν βοή-
θεια τῶν μελῶν.

Στὴ συνέχεια μελετήθηκε ἡ μετατροπὴ τοῦ
σχολικοῦ κήπου σὲ ἄλσος. Δυστυχῶς ὅμως ἕνας σύν-
τομος προϋπολογισμὸς ἀπέδειξε ὅτι ἡ δαπάνη εἶναι
τεράστια καὶ ἔτσι πρὸς τὸ παρὸν τὸ ἔργο ἐγκατα-
λείφθηκε μὲ τὴν πρόθεση νὰ βελτιωθεῖ ἡ ὑπάρχουσα
κατάσταση.

Ἀκολούθως ἐγίνε ἐκτίμηση τοῦ χώρου Κεφα-
λοθύσου καὶ Ἀγίας Ἐλένης. Καὶ ἐνῶ ὡς πρὸς τὸν
χωρὸ τῆς διαμορφώσεως τῆς πηγῆς ἀπαιτεῖται ἐλά-
χιστη δαπάνη, δυστυχῶς τὸ θέμα κόλλησε στὰ ἐλά-
χιστα μέτρα γῆς ποὺ ἔχουν οἱ ιδιοκτῆτες στὸ χωρὸ
ποὺ πέφτει τὸ νερὸ.

Ἀντίθετα εὐνοϊκὴ εἶναι ἡ κατάσταση γιὰ τὸ
χωρὸ τῆς Ἀγίας Ἐλένης. Ἐδῶ ὑπάρχουν σημαντι-
κὲς προσφορὲς καὶ ἐλπίζουμε σύντομα νὰ προχωρή-
σει ἀφοῦ προηγουμένως διαμορφωθεῖ ὁ χώρος.

Τέλος ἐξετάστηκαν οἱ δυνατότητες νὰ γίνε
ξενῶνας πάνω ἀπὸ τὰ Κοινοτικὰ καταστήματα.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τὸ Δελτίο ἐκφράζει τὶς θερ-
μὲς εὐχαριστίες στὴν ἀρχιτέκτονα δα Μερκία Ἀνα-
γνώστου γιὰ τὴν εὐγενικὴ τῆς προσφορά.

* * *

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Τὸ ὄνειρο πολλῶν ἐγίνε πραγματικότητα. Μὲ
ἀπόφαση τῆς Νομαρχίας ἐγκρίθηκε ἡ μετατροπὴ
τοῦ Κοινοτικοῦ καταστήματος σὲ Κοινοτικὴ Βιβλιο-
θήκη. Ἦδη οἱ πρῶτες ἐργασίες ἐγίναν τὸ κτίριο βά-
φτηκε κι' ἔδωσε μιά ὥραία εἰκόνα στὴν ἀγορὰ. Πε-
ριμένουμε τὴ βοήθειά σας γιὰ τὸν ἐμπλουτισμὸ του
μὲ διβλία καὶ εἶδη λαϊκῆς τέχνης σὲ τρόπο δημι-
ουργίας ἑνὸς εἵδους μουσεῖου στὴ μιά γωνιά.

κουκουβιστιαν νεα

ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

Τό Δελτίο, ύστερα από έρωτήσεις πολλών συγχωριανών γιατί ό πρόεδρος του χωριού δέν προβαίνει στην έκτέλεση προγραμματισθέντων καί προϋπολογισθέντων έργων, είχε μιά συζήτηση μέ τόν πρόεδρο του χωριού Θεμιστοκλή Ραπτόπουλο καί πήρε τίς πάρα κάτω άπαντήσεις.

Α. Άπό την πλευρά της Κοινότητας δέν υπάρχει κανένα εμπόδιο. Άντίθετα μάς επείγει ή κατασκευή των έργων, γιατί τό κόστος άνεβαίνει. Τό θέμα όμως έχει σκαλώσει στό ότι ή καθορισθείσα τιμή για κάθε κυβικό μέτρο γκρόμπετόν από την τεχνική υπηρεσία της Νομαρχίας, είναι μόλις 1500 δρχ. ή όποία απέχει πάρα πολύ από αυτές που γυρεύουν οι εργολάβοι. Έτσι δέν εμφανίζεται κανένας εργολάβος για να αναλάβη τά προγραμματισθέντα έργα. Ός έκ τούτου περιμένουμε να αύξηθει ή τιμή για να αναλάβει κάποιος την έκτέλεσή τους, μιá καί δέν μπορεί να γίνει κατ' άλλο τρόπο.

Β. Η Κοινότητα έχει προγραμματίσει να ανοίξει δρόμους σε πολλά σημεία του χωριού, ώστε να διευκολύνονται οι συγχωριανοί στις εργασίες τους. Ήδη, ύστερα από ύπόσχεση του Γραφείου Σκαλιστήρη, θα τεθούν στη διάθεση της Κοινότητας μηχανήματα στους προσεχείς μήνες, ώστε να μπορέσει να πραγματοποιήσει τη διάνοιξη δρόμων καί τη διαμόρφωση διαφόρων χώρων.

Γ. Προέχουσα θέση στη σειρά των άμέσων έργων έχει καί ό δρόμος προς Άγιαννάκη. Ό ζωτικός αυτός δρόμος σύντομα θα τελειοποιηθεί τόσο μέ διάθεση κοινοτικών κονδυλίων όσο καί κρατικών, ύστερα από έπαφές που είχε μέ παράγοντες του Νομού.

Δ. Στα τρέχοντα έργα περιλαμβάνεται καί ή αντικατάσταση του δικτύου διανομής του νερού Κεφαλοβρύσου μέσα στο χωριό, που έξτίας των φθορών καί της μικρής διαμέτρου των σωλήνων δημιούργησε φέτος πολλά προβλήματα

τα στους κατοίκους, μέ αποτέλεσμα να μην έχουν νερό. Ήδη άρχισαν ενέργειες για την ανάλογη πίστωση.

Ε. Τέλος, ενέργειες γίνονται για να παραχωρηθεί στην Κοινότητα από τό Δασαρχείο ό χώρος «άπαγορευμένο» από Κρύα Βρύση μέχρι Νεκροταφείο, για τη δημιουργία οικισμού καί την άποφυγή καθημερινών ερίδων καί διεκδικήσεων κατοίκων καί Δασαρχείου.

Μέ την εύκαιρία αυτή εύχαριστεί θερμά όλα τα νέα παιδιά που βρέθηκαν τό καλοκαίρι στο χωριό καί έτρεχαν πάντοτε πρόθυμα να προσφέρουν τίς υπηρεσίες τους όπου κι άν τους ζητήθηκαν.

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΔΗΜΟΤΕΣ

Μιά δίκαιη καί άπαραίτητη άναγνώριση αυτών που έμαθαν να προσφέρουν καί να εργάζονται για τό χωριό

Η αγάπη για τόν τόπο που γεννηθήκαμε είναι έμφυτη καί βαθειά ριζωμένη μέσα μας, είναι ένα κομμάτι του έαυτού μας αναπόσπαστο, για τό όποίο είμαστε περήφανοι. Για κείνους όμως που δέν γεννήθηκαν στο χωριό άλλα συνδέθηκαν άργότερα μαζί του μέ τόν όποιοδήποτε τρόπο, είναι έπιγενόμενη. Καί είναι φορές, που οι άνθρωποι της δεύτερης περίπτωσης αποδείχνονται τρανύτεροι από μάς στις έκδηλώσεις αγάπης για τό χωριό, όταν έμπρακτα καί άθόρυβα προσφέρουν άσταμάτητα καί μέ κάθε τρόπο, άφιλόκερδα, άνυστερόβουλα, δίχως τυμπανοκρουσίες καί δάφνες. Αύτοι οι άνθρωποι δικαιούνται μιá άναγνώριση των υπηρεσιών, μιá έξίσωση μέ μάς τους δήθεν πρώτους. Αύτή ή άναγνώριση ήρθε από την Κοινότητα του χωριού μας. Μέ πρόσφατη άπόφασή της άνεκήρυξε έπίτιμους Δημότες

Τό πνευματικό κέντρο ξεκίνησε. Στείλτε βιβλία καί είδη λαϊκής τέχνης να τό έξοπλίσουμε.

Μην ξεχνάτε όταν αλλάζετε διεύθυνση να μάς τό γνωρίζετε ώστε να λαβαίνετε τό Δελτίο καί κάθε άλλο έγγραφο του Συνδέσμου.

Τό Δελτίο που τόσο αγαπήθηκε άπ' όλους περιμένει άπ' τόν καθένα την θεληματική του συνδρομή.

του χωριού τους: Πάκη Γιαννόπουλο, Παναγιώτη Σκεπατάρη και Βαγγέλη Παπαδάκη. Τα λόγια είναι περιττά στην προκειμένη περίπτωση. Τρεις άνθρωποι που άξιζαν με το πάρα πάνω αυτή τη δίκαιη αναγνώριση. Το Δελτίο συγχαίρει την ωραία αυτή χειρονομία και ευχεται στους τιμηθέντες να είναι πάντα οι πρωτοπόροι. Άξίζει να σημειωθεί, ότι με συνεργασία Κοινότητας και Συνδέσμου θα οργανωθεί ειδική έκδηλωση για την δημόσια ανακήρυξη τους και την άπονομή μεταλλίων.

* * *

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΕΘΙΜΟ ΞΑΝΑΖΗΣΕ

Τόν παλιό καιρό το χτίσιμο ενός σπιτιού είχε τελετουργικό χαρακτήρα από τα θεμέλια μέχρι το σκέπασμα, που σιγά σιγά έσθυσε απ' τη μια μεριά γιατί δεν χτίζονται πιά σπίτια έξ' αρχής με τον παλιό τρόπο από την άλλη το τιμμένο αντικατέστησε τις παραδοσιακές σκεπές με τα κεραμίδια και τα χαγιάτια. "Όλα αυτά όμως για τον Γιώργο Τσουλανδρή, για τον άνθρωπο που έχει τόσα και τόσα σπίτια χτίζει στο χωριό δεν ξεχάστηκαν. Πριν μερικούς μήνες ξεκίνησε το χτίσιμο δικού του σπιτιού στο χωριό και σύμφωνα με το έθιμο σφάχτηκε στο θεμέλιασμα ο κόκκορας για να γιορταστεί το γεγονός μεταξύ συγγενών και γειτόνων. Αυτές τις μέρες βρίσκεται ή οικοδομή στην κατασκευή της σκεπής. Στο στάδιο αυτό το Δελτίο μας ήταν παρόν και βρέθηκε μπροστά στο έξις θέαμα. Από την μια άκρη του σπιτιού ως την άλλη ήταν δεμένο ένα σκοινί και ήταν άπάνω του καρφιστωμένα ίσα με είκοσι μαντήλια. Την εξήγηση μας την έδωσε ο ίδιος ο ιδιοκτήτης και μάστορας Τσουλανδρής. « - Σάν παλιός χτίστης στο χωριό θέλησα να ζωντανέψω τον παραδοσιακό τρόπο. Τα μαντήλια που βλέπετε κρεμασμένα τ'άφεραν οι γείτονες και οι συγχωριανοί σαν σημάδι ευχής και χαιρετισμού για τα καλορίζικα. Για μένα αυτό αποτελεί ξεχωριστή τιμή. Σήμερα μου έφεραν ακόμα 5-6 μαντήλια. Περιμένετε να τα κρεμάσω». Σκαλώνοντας λοιπόν άπάνω στη σκεπή με το σκερπάνι στο χέρι και το μαντήλι άρχισε να χτυπάει δυνατά στα πάτερα και να φωνάζει ονομάζοντας τα πρόσωπα που τ'άφεραν, να εκφράζει με τον δικό του τρόπο τις ευχαριστίες και να στέλνει ένα σωρό ευχές. Τα μαντήλια αυτά με το σκέπασμα θα μαζευτούν και θα φυλαχτούν σαν ριζικό του σπιτιού. Πόσο αλήθεια έχει χάσει σήμερα ή ζωή απ' τις παλιές εκείνες μέρες.

ΓΙΟΡΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΑΣ

Γιορτάστηκε και φέτος ή προστάτιδα του Συνδέσμου στο γραφικό Εωκκλησι μέσα σε μία πρωτοφανή κοσμοσυρροή. Για πρώτη φορά, ύστερα από πολλά χρόνια, κατέφτασαν συγχωριανοί απ' όλα τα μέρη της πατρίδας μας, συγκινητική δέ υπήρξε ή συμμετοχή των Θεσσαλονικιών Κουκουβιστιανών που ήλθαν με ειδικά ναυλωμένο πούλμαν, για να θυμηθούν παλιές καλές μέρες. Πλήθος ανθρώπων και από τα γύρω χωριά, που έδωσαν όλοι μαζί μία ωραία εικόνα χαράς και γλεντιού που θα μείνει αλησμόνητο για πολύ καιρό σ' όσους είχαν την ευκαιρία να βρεθούν στην Άγια Τριάδα.

* * *

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Και ενώ της Άγιας Τριάδος το γλέντι έμεινε Εακουστό, αντίθετα, το καθ' έαυτού πανηγύρι του χωριού της Άγιας Παρασκευής δεν πρόσφερε τίποτε το ξεχωριστό κι άρχισε να δείχνει σημάδια κόπου και λησμονιάς. Αυτό το παραδοσιακό και μεγάλο πανηγύρι του χωριού που κρατούσε τρία μερόνυχτα, που μικροί και μεγάλοι ξεσηκώνονταν και αντιλαλούσε το χωριό απ' τα όργανα και τους χορούς, περιορίστηκε σε μιαν βραδιάς γλέντι με λίγο κόσμο, δίχως τις τρανές εκδηλώσεις, εκεί που άλλοτε ήταν τρεις κομπανίες, εκεί που το χοροστάσι βάσταγε πέντε και έξι άράδες χορευτές, φέτος ξεχάστηκε. "Όλα αυτά δεν είναι ρομαντισμός, μά είναι ή υπόσταση του χωριού, που λίγο - λίγο χάνει τις παλιές όμορφες συνήθειες, αλλοιώνεται ολοένα πιο πολύ.

* * *

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Παρ' όλο που τη μέρα αυτή δεν γίνεται πανηγύρι, στο χωριό δεν λείπει ή γιορταστική ατμόσφαιρα. Είναι ή εποχή που το χωριό έχει τους πιο πολλούς ανθρώπους. Η έκκλησίτσα της Παναγίας και ο χώρος γύρω απ' αυτήν είναι λίγος για να χωρέσει το πλήθος των προσκυνητών. Έδώ βλέπεις όλο τον κόσμο τη μέρα αυτή να εκκλησιάζεται με θρησκευτική ευλάβεια και κατά-

νυξη. Για άλλη μιὰ φορά ἡ Κουκουβίστα μαζεύει τὰ ξενητεμένα παιδιά της καὶ τοὺς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ σμίξουν καὶ νὰ θυμηθοῦν παλιές καλές μέρες. Πολλοὶ θὰ τραβήξουν γιὰ γλέντι πρὸς τὴ Γκούρα, Στρώμη, Οἶνοχώρι, ἀκόμη καὶ στὴν Ἀγόριανη. Ἔτσι μὲ τὴ μέρα αὐτὴ, κλείνουν τὰ γλέντια καὶ τὰ πανηγύρια καὶ οἱ μουσαφίρηδες θὰ πάρουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τὸ χωριὸ ἀργὰ ἀργὰ θὰ ξαναβρεῖ τὸν ἥρεμο ρυθμὸ του. Θ' ἀπομείνει μὲ τοὺς λιγοστοὺς κατοίκους του καρτερώντας τὸ χειμῶνα τῆς μοναξιᾶς.

Ἡ φωτογραφία εἶναι πολλὰ χρόνια πρὶν. Τότε ποὺ τὸ γνέσιμο τοῦ μαλλιῦ ἦταν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ τόσο γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ρουχισμοῦ ὅσο καὶ γιὰ τὰ προικιά. Σήμερα οἱ ρόκες ἔμειναν μιὰ ἀνάμνηση κ' ἐλάχιστες γερόντισσες γνέθουν γιὰ νὰ φτιάξουν καμμιά κάλτσα.

Τὸ πνευματικὸ κέντρο ξεκίνησε. Στείλτε βιβλία καὶ εἶδη λαϊκῆς τέχνης

ΓΝΩΜΕΣ

ΟΣΟΙ ΑΓΑΠΟΥΝ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΔΕΣΜΟ

Ὅλοι μας ἔχουμε συνηθίσει νὰ λέμε παχειὰ λόγια, νὰ κάνουμε σχέδια καὶ ὑποδείξεις γιὰ διάφορα θέματα, τὴν ὥρα ὅμως τῆς δράσης τραβιόμαστε πίσω.

Τὸ Δελτίο ἔχει ἀσχοηθεῖ καὶ παλιότερα μὲ δυὸ ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ, τὸν Παναγιώτη Σκεπετάρη καὶ Βαγγέλη Παπαδάκη, δυὸ ἀνθρώποι ποὺ δίκαια ἔχουν γίνεи ὑποδείγματα γιὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ ποτὲ δὲν λένε λόγια ἀλλὰ κάνουν πάντα ἔργα, ἔργα γιὰ τὸ σύνολο, γιὰ τὸ χωριό, γιὰ ὅλους μας. Ἀκούραστοι ἐργάτες, θὰ τοὺς βρεῖς πρῶτους κάθε φορά πῶ ὑπὸ χωριὸ θὰ χρειαστεῖ κάτι, κάθε φορά ποὺ ζητιέται ἡ ἀφιλόκερδη προωπικὴ ἐργασία.

Αὐτὴ τὴ φορά παρόντες μὲ πινέλα καὶ βοῦρτσες βοηθούμενοι καὶ ἀπὸ τὸν Ἀργύρη Καλογήρου ἔβαψαν ὁλόκληρο τὸ κατάστημα, ποὺ θὰ γίνεи τὸ πνευματικὸ κέντρο κ' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τὸ διπλανό γιὰ νὰ ὑπάρχει ὁμοιομορφία. Εἰλικρινά, δὲν ὑπάρχουν λόγια γιὰ νὰ ἀνταμείψει κανεὶς τοὺς ἀγνοὺς καὶ ἀκούραστους ἐργάτες, αὐτοὺς τοὺς ἀνιδιοτελεῖς ἀνθρώπους, ποὺ ἂν καὶ εἶναι γαμπροὶ τοῦ χωριοῦ, ἀποδείχτηκαν περισσότερο Κουκουβιστιανοὶ ἀπὸ μᾶς, ποὺ μόνο πικρόχολα σχόλια ἔφευγε νὰ κάνουμε. Ἀς πάψουμε λοιπὸν νὰ σχολιάζουμε ἀνώφελα τοὺς γαμπροὺς τοῦ χωριοῦ, γιατί μᾶς ἔχουν ξεπεράσει σὲ πολλὰ πράγματα καὶ μᾶς ἔχουν δεῖξει σπάνιες ἀρετές. Γιὰ ἄλλη μιὰ φορά τὸ Δελτίο εὐχαριστεῖ αὐτοὺς τοὺς πρωτεργάτες, ὅπως καὶ τὸν συγχωριανό μας Γιάννη Πριόβολο, ποὺ βρίσκεται στὴ Χαλκίδα, γιὰ τὴν δωρεὰν προσφορά τῶν χρωμάτων, γιὰ τὸ βάψιμο τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

Στὸ προηγούμενο δελτίο δημοσιεύτηκε τροποποιημένο σχέδιο τοῦ καταστατικοῦ. Ἐπανερχόμαστε γιὰ νὰ τονίσουμε, ὅτι ἦταν ΣΧΕΔΙΟ καὶ ὄχι ὀριστικὸ κείμενο, ποὺ πάεи νὰ πει, ὅτι κάθε μέλος πρέπει νὰ τὸ διαβάσει καὶ νὰ στείλει τὶς τροποποιήσεις του, ὥστε στὴ Γενικὴ Συνέλευση νὰ εἶναι ἔτοιμο καὶ νὰ ψηφιστεῖ. Ἀδίκαια λοιπὸν δημιουργήθηκαν ἀνησυχίες καὶ βιαστικά ἀνεπίσημα σχόλια γιὰ ὠρισμένα ἄρθρα καὶ εἰδικὰ γιὰ

τὴν παράγραφο 5 τοῦ ἄρθρου 2 . Ἐχουμε ὁμως τὴ γνώμη, ὅτι 3 διετίς, δηλαδή 6 συνεχόμενα χρόνια, εἶναι ἄρκετὰ γιὰ ὁποιοδήποτε μέλος τοῦ Δ.Σ. νὰ προσφέρει τίς ὑπηρεσίες του. Ἄς μείνει μιὰ διετία ἔξω καὶ μετὰ ἔχει πάλι τὴ δυνατότητα νὰ ἀναμιχτεῖ γιὰ ἔξι ἀκόμα χρόνια. Σκοπὸς τοῦ ἄρθρου δὲν εἶναι ὁ ἀποκλεισμός, ὅπως κακῶς νοήθηκε, ἀλλὰ ἡ δυνατότητα νὰ ἐκλέγονται καὶ ἄλλα μέλη ποὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν. Ἀλλὰ λέμε ξανά, ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ὀριστικὸ καὶ τὸ σχέδιο μπορεῖ νὰ τροποποιηθεῖ ἀνάλογα μὲ τίς ὑποδείξεις καὶ τὸ συμφέρον τοῦ Συνδέσμου.

ΕΠΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Τὸ δελτίο ἔχει ἀσχοληθεῖ καὶ παλιότερα μὲ τὸ θέμα τῶν εἰκόνων τῆς Παναγίας καὶ δυστυχῶς δὲν πῆρε καμμιά ἐπίσημη ἢ ἀνεπίσημη γραπτὴ ἢ προφορικὴ ἀπάντηση. Ἔτσι ἀναρωτιόμαστε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ καὶ μὲ κάθε ἐπιφύλαξη, γιὰ τὸ τί ἐγίναν οἱ εἰκόνες ἢ, ἂν ὑπάρχουν, ποῦ βρίσκονται. Πέρα ὁμως ἀπὸ τίς εἰκόνες, ἓνα ἀκόμα κροῦσμα ἤρθε νὰ προσθέσει ἀνησυχίες γιὰ τὰ ἐλάχιστα κειμήλια τῶν ἐκκλησιῶν μας. Πρόκειται γιὰ τὴν κλοπὴ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Τριάδας μιᾶς εἰκόνας παλαιᾶς καὶ ἐνὸς κηροστάτου. Κειμήλια τοῦ Ἐκκλησιοῦ μὲ τὴ μακραίωνη ἱστορικὴ του παράδοση. Τὸ Δελτίο καταδικάζει αὐτὲς τίς βέβηλες καὶ ἀνίερους πράξεις καὶ καλεῖ ὅλους τοὺς συγχωριανοὺς νὰ ἀγρυπνοῦν καὶ νὰ προστατεύουν τοὺς λίγους θησαυροὺς ποὺ ἀπέμειναν, γιατί δὲν ἀποκλείεται ὁ δρόστης νὰ βάλει χέρι καὶ στὸν Ἄη - Γιώργη τοῦ χωριοῦ. Καλὸ θάταν νὰ κλειδώνονταν οἱ ἐκκλησίες, ὥστε νὰ προστατευτεῖ τὸ περιεχόμενό τους.

Τὰ ἀποχωρητήρια

Μπαίγοντας κανεὶς στὸ χῶρο αὐτὸ θὰ διαπιστώσει μιὰ δυσάρεστη κατάσταση, ὅχι ἀπὸ πλευρᾶς καθαριότητας, ποὺ μποροῦμε νὰ ἀποῦμε ὅτι χάρις στίς φροντίδες τῆς Κοινότητος διατηροῦνται καθαρά, ἀλλὰ στίς καταστροφές ποὺ ἔχουν γίνεῖ, καταστροφές δυστυχῶς ποὺ εἶναι στὸ πετσί μας σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴ δημόσια περιουσία. Καζανάκια ξεχαρβαλισμένα, μάρμαρα σπασμένα, φρεάτια κατεστραμμένα κλπ.

Γιατί ἄραγε τόσο μῖσος; Μήπως δὲν ξοδεύτηκαν τόσα καὶ τόσα χρήματα γιὰ νὰ γίνουν ὅλα αὐτά; Μήπως γιὰ τὴν παιδικὴ χαρὰ δὲν δαπανήθηκαν σημαντικὰ ποσὰ καὶ σήμερὰ ἔχουν καταστραφεῖ ὅλες οἱ ἐγκαταστάσεις. Ἄς ἀποβάλουμε λοιπὸν αὐτὰ τὰ καταστροφικὰ μας ἔνστικτα κι' ἄς προστατέψουμε τίς ὁποιοδήποτε ἐγκαταστάσεις μιὰ καὶ ἀποβλέπουν στὸ καλὸ ὅλων μας.

Φωτογραφία ἀπὸ τὸ πανηγύρι τῆς Ἁγίας Τριάδας

Εὐθυμες ἱστορίες

Τὰ Σλίπ

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ χωριὸ ὁ Γιάννης στὴν Ἀθήνα, τὸν Ἰούλιο, νὰ ἰδεῖ τοὺς φίλους του συγχωριανούς. Ζέστη πολὺ καὶ ἐντυφίση γι' αὐτόν, γιατί φοροῦσε κάποιο σῶβρακο ἀπὸ κάμποι χονδρὸ καὶ μακρὸ. Οἱ φίλοι του τοῦ συνέστησαν νὰ πάει στὸ κατάστημα Λαμπρόπουλου καὶ νὰ ζητήσει κοντὰ σωβρακάκια ποὺ εἶναι δροσερά.

Πράγματι τὴν ἐπομένη ὁ Γιάννης μπῆκε στὸ κατάστημα Λαμπρόπουλου καὶ ζήτησε 2 σῶβρακα κοντὰ καὶ δροσερά.

Τὰ σῶβρακα αὐτὰ εἶναι γνωστὰ στὸ Ἐμπόριο μὲ τὸ ἀγγλικὸ τους ὄνομα: «Σλίπ».

— Θέλω δύο σῶβρακα κοντὰ, λέει στὸν ὑπάλληλο.

Δηλαδή, Σλίπ; ἐρωτᾷ ὁ ὑπάλληλος.

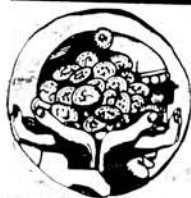
— Ποιὸς ἐγώ; Ἐγὼ τᾶχω τετρακόσια τὰ μυαλά μου. Ἐσένα σ' λείπ, (σοῦ λείπει), Καὶ ἔφυγε νευριασμένος.

Ἀνεβαίνοντας τὴν ὁδὸ Σταδίου, εἶδε μιὰ ἐπιγρα-

φή σὲ κάποιο κατάστημα «ΕΙΔΗ ΚΑΠΝΙΣΤΟΥ».
Μπαίνει μέσα καὶ ρωτᾷ τὸν υπάλληλο:

- Ἔχεις τσακμάκια;
- Ὅχι ἀπαντᾷ ὁ υπάλληλος.
- Τσακμακόπετρες;
- Οὔτε.
- Φυτίλι γιὰ τὸ τσακμάκι;
- Λυστυχῶς, οὔτε ἀπ' αὐτό.
- Τουλάχιστο, ἴσα γιὰ τὸ τσακμάκι ποὺ ἔχω;
- Οὔτε αὐτὸ ἔχουμε, λέγει ὁ υπάλληλος.
- Τότε κλείσ' το τὸ ἔρ'μο, τί τὸ φλᾶς;

Γρηγ. Ι. Χασιακός

δωρηται συνδρομηται

Ὅ,τι καὶ νὰ γράφει κανεὶς γιὰ τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου μας σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὴν ἀπλοχεριὰ θά-
ναι λίγο. Ὅλοι προσφέρουν ἀσταμάτητα τὸ θαλλάν-
τιό τους, ἀπεδείχνοντας πὼς ὁ Σύνδεσμος εἶναι γι'
αὐτοὺς μιὰ δευτέρα οἰκογένεια, κάτι τὸ ἱερό, ποὺ ἀν-
ταποκρίνεται στὶς προσδοκίες τους. Καὶ εἶναι πραγμα-
τικά μοναδικὸ γεγονός στὰ χρονικά τέτοιου εἴδους
Συνδέσμων. Τὸ Δελτίο, ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησαν ὅ-
λοι οἱ συγχωριανοὶ καὶ ἐνισχύουν τὴν ἔκδοσή του, ἐκ-
φράζει τίς εὐχαριστίες του.

Καὶ στὴ συνέχεια, τὰ χρήματα ποὺ πήραμε στὶς
μέρες ποὺ πέρασαν.

Εὐθύμιος Ὁδ. Κόλλιας ΗΠΑ	δρχ. 7.200
Πέτρος Κουτσουδέλλης	
στὴ μνήμη Θεμ. Τσοκᾶ	δρχ. 3.000
Πέτρος Κουτσουδέλλης	
στὴ μνήμη Παναγιώτου Τσόχλα	δρχ. 2.000
Νάσα Χασιακοῦ γιὰ ὀστεοφυλάκιο	δρχ. 2.000
Νάσα Χασιακοῦ	δρχ. 1.000
Τριαντάφυλλος Τσόχλας	
στὴ μνήμη Παναγιώτου Τσόχλα	δρχ. 1.000
Γρηγόρης Χασιακός	
στὴ μνήμη Θεμ. Τσοκᾶ	δρχ. 1.000
Γεώργιος Χασιακός	
στὴ μνήμη Ἀλέκου Χασιακοῦ	δρχ. 1.000
Δημήτριος Γ. Χαμηλός ΗΠΑ	δρχ. 1.000

Γεώργιος Π. Μώρης Θεσ) νίκη	δρχ. 1.000
Παναγιώτης Ν. Χριστοδούλου (Γερμ.)	δρχ. 1.000
Νικόλαος Χ. Αὐγερινός, Ἰωάννης Χ. Αὐγερινός, Βα- σίλειος Χ. Αὐγερινός, στὴ μνήμη τοῦ πατέρα τους Χ. Αὐγερινοῦ, ἐκ δρχ. 1.000 ὁ καθένας.	
Παναγιώτης Χασιακός, ἱερεύς, στὴ μνήμη Ἀλέκου Χασιακοῦ	δρχ. 1.000
Κων)νος Δ. Χαμηλός,	
στὴ μνήμη τῆ εἰρητέρας του	δρχ. 1.000
Ἀδελφοὶ Τζανέτου	δρχ. 1.000
Ἀργύρης Καλογήρου	δρχ. 500
Γιούλα Προδόλου	
στὴ μνήμη Δημ. καὶ Γεωρ. Χαμηλοῦ	δρχ. 500
Εὐάγγελος Τσάτσας (ΗΠΑ)	δρχ. 500
Γεώργιος Σ. Μαντᾶς (Στυλῆς)	δρχ. 500
Ἀθανάσιος Α. Λίτσος	δρχ. 300
Τριαντάφυλλος Τσολάνας	δρχ. 300
Πόπη Κάνδια	
στὴ μνήμη Νικολάου Χασιακοῦ	δρχ. 300
Γεώργιος Η. Τομαρᾶς	δρχ. 300

Ἀπὸ τὸ γλέντι τῆς Ἀγίας Τριάδας

~~~~~
Βοηθήστε ὅλοι νὰ φτιάξουμε τὴν ἱστορία τοῦ
χωριοῦ μας, βοηθήστε νὰ βροῦμε τὸ γεννεολο-
γικό μας δέντρο. Σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ συγκεν-
τρώσουμε στοιχεῖα γιὰ τὰ ἐπώνυμα καὶ παρα-
τσούκλια ἀπὸ καταβολῆς τοῦ χωριοῦ μέχρι σή-
μερα, παρακαλοῦμε στείλτε μας ὅτι γνωρίζετε
γύρω ἀπὸ τὸ ἐπώνυμό σας καὶ τὸ σόι σας ἀκόμα,
ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε, πόσοι πρόγονοι ὑπῆρξαν καὶ
ποιοὶ καὶ πόσοι σήμερα ὑπάρχουν καὶ ποῦ; Βοη-
θήστε νὰ βροῦμε τὴν καταγωγή μας.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ Ο ΑΛΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ

του Φάνη Λευκαδίτη

Ἡ παραγωγή τοῦ σταριοῦ στο χωριό μας ἦταν λιγοστή. Τὸ σιτάρι, ὁ εὐλογημένος αὐτὸς καρπός, ποὺ εἶναι ἡ βασικώτερη τροφή τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἐπαρκοῦσε καὶ δημιουργοῦσε προβλήματα. Τὸ σιτάρι τὸ ἐσπερναν κατὰ προτίμηση στὰ ἀνδρὰ χωράφια, τὰ ὁποῖα δὲν ἀπέδιδαν, ἦσαν ἄγονα, ἐνῶ στὰ ποτιστικά ἐφύτευαν πατάτες, φασόλια κ.λ.π. Προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ ψωμί τῆς χρονιάς, πῆγαιναν στὰ καμποχώρια μὲ τὰ ζῶα φορτωμένα καὶ ἔκαναν ἀνταλλαγή. Ἔδιναν φασόλια καὶ πατάτες κι' ἐπαιρναν σιτάρι καὶ καλαμπόκι.

Ὁ θερισμὸς στο χωριό μας ἀρχίζε τὸν Ἰούλιο μῆνα, γιατί τότε ὠρίμαζε ὁ καρπός. Στὶς περιοχές, ὅπως αἰφνης στὶς Βρυῆς, στὸν Πυργάκη, στὰ Μνήματα, στὶς Ἀλαταργιές κ.λ.π. καθυστεροῦσαν νὰ γίνουν τὰ σιτάρια. Ὁ θερισμὸς λοιπὸν σ' αὐτὲς τὶς περιοχές ἔμοιαζε μὲ πανηγύρι, γιατί ὅταν ἔπιανε ἡ μεσημεριάτικη λαύρα, καθόντουσαν κάτω ἀπὸ τὰ βαθύσκιωτα ἔλατα πίνοντας κρύο, σὰν τὸ κρύσταλλο, νερό. Ἐκεῖ ἀντάμωναν οἱ διαφορὲς παρέες καὶ φυσικὰ δὲν ἔλειπαν καὶ τὰ χωρατὰ μεταξὺ τους. Ἀπὸ τὸ χωριὸ ἔφερναν μαζί τους καὶ διάφορα φροῦτα γιὰ νὰ δροσίζονται κατὰ τὸν θερισμό.

Ξεκινοῦσαν ἀποβραδὶς μὲ τὰ ζῶα τους, τὰ δρεπάνια τους καὶ τὸ φαγητὸ στο χαράνι. Τὸ βαρέλι καὶ τὰ παγούρια γιὰ νερό. Κι' ὅταν ἔβγαине τὸ φεγγάρι ἀρχίζε ὁ θερισμὸς ποὺ συνεχιζόταν ὡς τὴν ἄλλη μέρα μέσα στὴν κάψα, ὥσπου νὰ θεριστεῖ τὸ χωράφι. Τὶς φεγγαρόλουστες ἐκεῖνες βραδιὲς θερίζοντας τραγουδοῦσαν. Τὸ τραγούδι τὸ ἐπαναλάμβαναν οἱ θεριστὲς τοῦ γειτονικοῦ χωραφιοῦ. Μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ἀντιλαλοῦσαν οἱ λόγγοι καὶ οἱ λαγγαδιές. Ἀκουγαν τὸ λάλημα τοῦ τσαλαπετεινοῦ καὶ τὸ μονότονο γκιώνη, τὸ θρόισμα τῶν φύλλων τῶν δένδρων, ποὺ τὸ δροσερὸ ἐκεῖνο ἀεράκι τοὺς ἀνακούφιζε. Καμπάνιζε στ' αὐτιά τους τὸ σκαλωτὸ κουνδούνισμα τῶν κοπαδιῶν ποὺ βοσκοῦσαν ἐκεῖ γύρω στὴν περιοχὴ καὶ ποὺ μ' ἀγωνία καρτεροῦσαν νὰ τελειώσει ὁ θερισμὸς καὶ νὰ ὀρμήσουν μέσα στὰ χωράφια νὰ καταβροχθίσουν τὸ χορτάρι.

Τὴν αὐγὴ μάζευαν τὰ διασκορπισμένα ἐδῶ καὶ κεῖ χερόβουλα κι' ἀφοῦ τὰ ἔδεναν δεμάτια, τὰ μετέφεραν μὲ τὰ ζῶα στο ἀλώνι, σχηματίζοντας τὴ θημωνιά. Ὅταν τελειώνει ὁ θερισμὸς ὅλων τῶν χωραφίων, κατόπιν ἐτοίμαζαν τὸ ἀλώνι. Ἐλυναν καὶ σκόρπιζαν τὰ

Μὴν ξεχνᾶτε ὅταν ἀλλάζετε διεύθυνση νὰ μᾶς τὸ γνωρίζετε ὥστε νὰ λαβαίνετε τὸ Δελτίο καὶ κάθε ἄλλο ἔγγραφο τοῦ Συνδέσμου.

δεμάτια ἓνα γύρω ἀπὸ τὸν στῦλο, ποὺ εἶχαν τοποθετήσει στὴ μέση, ὥστε νὰ ἔφερναν τὰ ἄλογα. Τὰ ἄλογα τὰ ἔφερνε ὁ Βαλμάς.

Βαλμάδες στο χωριό μας —τουλάχιστο πρὸ 50 ἐτῶν— εἶχαμε τρεῖς: τὸν Ἰωάννη Ραπτόπουλο (Ζαχαροῖαννο), ποὺ σὲ μιὰ ξαφνικὴ χιονοθύελλα ἔχασε τὸ βαλμάδιό του ποὺ ἔβοσκε στὰ ὄρεινὰ λειβάδια τοῦ χωριοῦ μας. Τὸν Εὐθύμιο Ἀλεξίου (Κελεπούρη) καὶ τὸν Κωνσταντῖνο Τσόγλα (Καλύβα), ποὺ ἦταν καὶ πρακτικὸς κτηνίατρος.

Ὁ γιγαντόσωμος μπάμπας Κώστας προσέφερε πολὺτιμες ὑπηρεσίες, ὅχι μόνο στο χωριὸ μας, ἀλλὰ σὲ ὅλη τὴν ἐπαρχία. Θεράπευε ὅλες τὶς ἀσθένειες τῶν ζώων. Μουνούχιζε τὰ ἀρσενικά μὲ «στρίψιμο» ἢ διὰ ἐγγχειρήσεως.

Γιὰ τὸν ἀλωνισμὸ καλοῦσαν λοιπὸν ἓναν βαλμᾶ νὰ φέρει τ' ἄλογά του. Ὁ βαλμάς κρατώντας τὸ σιδερένιο δοκούλι στὸν ὄμο του, περασμένους μέσα στὶς θηλειές τὸν «ἄνεμο» μὲ τοὺς γάντζους καὶ τὴν βίτσα στο χέρι, ἔφθανε σαλαγώντας τὰ ἄλογά του στ' ἀλώνια. Μικρὰ παιδιά, τότε, περιμέναμε μὲ ἀνυπομονησία καὶ λαχτάρα τούτῃ τῇ στιγμῇ, νὰ ἴδουμε τ' ἄλογα νὰ περνᾶνε καμαρωτὰ - καμαρωτὰ μὲ τὶς τσοκάνες τους, τὰ γλυκὴ καὶ κύπριά τους καὶ τὶς πλούσιες χαίτες τους. Μαῦρα, κόκκινα, ἄσπρα. Μερικὲς φοράδες εἶχαν καὶ τὰ μικρὰ ἀλογάκια τους, ποὺ τὰ κυνηγοῦσαμε καὶ κεῖνα παίζοντας καὶ χλιμιντριζοντας ἔτρεχαν κοντὰ στὶς μανάδες τους.

Ὁ Βαλμάς λοιπὸν, ἔπιανε 7 - 8 ἄλογα κι' ἀφοῦ τοὺς ἔβαζε τὶς θηλειές, πέραγε καὶ τὸν «ἄνεμο» στὸν στῦλο, καὶ τότε ἐκεῖνα, μὲ κάποια δυσκολία στὴν ἀρχή, ἀρχίζαν νὰ τρέχουν ἐπάνω στο ἀπλωμένο σιτάρι. Τὰ παιδιά χαρούμενα κρατοῦσαν, μὲ τὴ σειρά, τὸν «ἄνεμο» ποὺ στριφογύριζε στὸν στῦλο καὶ μὲ τὸ «καμτοῖ-κι» στο χέρι ἔτρεχαν κι' αὐτὰ κοντὰ στὰ ἄλογα σαλαγώντας καὶ φωνάζοντάς τα μὲ τὰ ὀνόματα, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὸ χρώμα τους, τοὺς ἔδιναν. Ἄ, Ἄ, Ἄ, ἀπλωσ' ἀπλωσ' ψαριά, μέσα καρᾶ. Τὰ γοργὰ κι' αἰεκίνητα ἐκεῖνα ἄλογα ἔτρεχαν ἀσταμάτητα καὶ μὲ τὰ πέταλά τους ἔτριβαν τὰ στάχυα κι' ἔπεφτε ὁ καρπὸς καὶ τὸ σιτάρι γινόταν λειῶμα. Ὅταν σταματοῦσαν γιὰ νὰ γίνεῖ ἡ ἀλλαγὴ, τότε τὰ ἔξυπνα ἐκεῖνα ζωντανὰ δὲν ἔτρωγαν ἀπὸ πάνω τὸ ἄχυρο, ἀλλὰ ἔχωναν τὸ στόμα

τους στο βάθος για να βρουν τον καρπό.

Κατά τον άλωνισμό είχαν μεταξύ τους αλληλοβοήθεια. "Όλοι με τα δοκούλια στο χέρι δούλευαν. Οί νοικοκυρές μαγείρευαν ό,τι καλύτερο είχαν. "Εφτιαχναν κολοκυθόπιτες και τυρόπιτες. Κοτόπουλα και κουνέλια με φρέσκα μπαρμπούνια φασολάκια από τους κήπους τους.

"Όσπου νάρθουν τα καλομαγειρεμένα φαγητά, κολάτσιζαν πρόχειρα κι' έπιναν με την τσίτσα, από στόμα σε στόμα, το «ματαπημένο» εκείνο τσίπουρο κι' ερχόντουσαν στον νοικοκύρη «καλά μπρεκετία», καλοφάγωτο. "Αϊντε κι' από χρόνου καλύτερα. Κι' ο καλόκαρδος νοικοκύρης ανταπέδιδε τις εχέες. "Όταν κατά το γίωμα, έφερνε τα φαγητά ή νοικοκυρά, έστρωναν κάτω μια βελέντζα κι' όλοι τους σταυροπόδι έτρωγαν κι' έπιναν τσουγκρίζοντας τα ποτήρια τους με το θαυμάσιο εκείνο κοκκινέλι του χωριού. Μετά τον άλωνισμό συγκέντρωναν το λειώμα κατά μήκος, έχοντας στη μέση τον στύλο, πάνω στον όποιο έδεναν βασιλικό και μαντζουράνες. "Όταν το λειώμα ήταν έτοιμο, τότε όλοι τους με τα καρπολόγια στο χέρι καρτερούσαν με αγωνία να φυθήξει αεράκι για να το λιχνίσουν, διαχωρίζοντας το σιτάρι από το άχυρο.

"Ήταν παραμονή της Παναγίας του 1942. Στα άλωνια της ρούγας βρισκόντουσαν ακόμη λειώματα και οί φαμελίτες μάταια καρτερούσαν την αλλαγή του καιρού, γιατί επικρατούσε άπνοια και τα λειώματα τα είχαν μισολιχνισμένα.

"Έκανε φοβερή ζέστη και θα ξημέρωνε της Παναγίας. Δεν τους έβοήθησε όμως ο καιρός να τελειώσουν και να συμμαζευτούν την ημέρα της μεγάλης γιορτής στα σπίτια τους. Κοιμήθηκαν στα άλωνια ως την άλλη μέρα. Το πρωί κτύπησε ο παππας την καμπάνα και άρχισε την λειτουργία. "Ο κόσμος άρχισε να κατεβαίνει προς την Παναγία, που εκείνη την ημέρα στις 15 Αυγούστου πανηγύριζε. Και εκείνοι που τα λειώματά τους τα είχαν μισολιχνισμένα, έτοιμάστηκαν κι' αυτοί να πάνε στην εκκλησία.

"Έξαφνα ο καιρός άλλαξε και στην Γκιώνα άρχισαν να στριφογυρίζουν μαύρα σύννεφα. "Όλοι συμπεράναν πως τούτο ήταν κακό σημάδι και θάφερνε όπωσδήποτε βροχή. Για την σοδειά που ήταν ξαπλωμένη στ' άλωνια ή βροχή ήταν καταστροφή. "Όλοι τους κυριεύθηκαν από αγωνία και άπελπισία. Σε λίγο οί άντάρες κατέβηκαν στην βουνοπλαγιά της λειρίτσας και κατόπιν στο ξεροβούνι. "Ο ουρανός άρχισε να σκοτεινιάζει. "Η άπελπισία αυτών που είχαν τα λειώματα στ' άλωνια έφτασε στο αποκορύφωμά της. "Εντρομοί όλοι τους έτρεχαν με χονδρά σκεπάσματα και αντίσκηνα να τα σκεπάσουν. "Η καμπάνα κτύπησε για τρί-

τη φορά κι' ο κόσμος μπαινόβγαине στην εκκλησία. Πολλοί στεκόντουσαν κάτω από το δένδρο, κοντά στην πόρτα της Παναγίας και συζητούσαν σχετικώς με την ξαφνική αλλαγή του καιρού. Και κεί που όλων τα βλέμματα ήταν έστραμμένα προς το ξεροβούνι και την φουρτουνιασμένη Γκιώνα, για μια στιγμή έμειναν άναυδοι μ' αυτό που αντίκρυσαν. Μια ομάδα γενειοφόρων, που τα σταυρωτά φουσέκλια τους λαμποκοπούσαν, κατηφόριζε στα Ζαχαρέικα. Πάγωσαν από την τρομάρα τους. Δεν έπίστευαν στα μάτια τους.

"Η ομάδα των άρματολόν με τις στρατιωτικές ένδυμασίες τους και εις φάλαγγα κατ' άνδρα, έφθασε στην Παναγία και μπήκε στην εκκλησία με τα όπλα της. "Ήσαν 17 - 18 άνδρες μεστωμένοι και επιβλητικοί.

"Εκείνη την εποχή διάφοροι ληστές λυμαίνονταν την ύπαιθρο. Στην περιοχή μας βασιλείς των όρέων τότε ήταν δύο, ο Καραλίβανος και ο Πολύχρονος και οί όποιοι άργότερα έπαιξαν σπουδαίο ρόλο στον "Εθνικοαπελευθερωτικό άγώνα. Οί δύο τούτοι ληστές, που τρομοκρατούσαν όλη την έπαρχία, όπλισμένοι εύρίσκοντο μεταξύ των άλλων. "Όταν σχόλασε ή εκκλησία, ο κόσμος φοβισμένος από την παρουσία των άρματομένων συγκεντρώθηκε, κατά την υπόδειξη τούτων, στο άλωνι, ενώ εκείνοι στάθηκαν κάτω από τον πλάτανο. Στους κατεχομένους από άνησυχία και αγωνία χωριανούς μας, μίλησε ο "Αρχηγός της ομάδας, που παρουσιάστηκε ως άξιωματικός του Στρατού μας. "Όπως μάθαμε άργότερα, ο έν λόγω «άξιωματικός» ήταν ο "Αρης Βελουχιώτης, γεωπόνος από τη Λαμία κι' ό-τι ή στρατιωτική αυτή ομάδα ήταν οί πρώτοι άντάρτες που βγήκαν στο βουνό.

"Αφού ο παπας του χωριού μας εύλόγησε τα όπλα, κατόπιν όρκίστηκαν οί δύο ληστές, οί όποιοι έδήλωσαν δημοσίως μεταμέλεια για τις κατά το παρελθόν πράξεις τους.

Στο λόγο του προς το συγκεντρωμένο πλήθος ο "Αρχηγός της ομάδας, μεταξύ άλλων είπε: «"Η αποστολή μας που πήραμε τα όπλα και βγήκαμε στο βουνό είναι να πολεμήσουμε τον κατακτητή και να λευτερώσουμε τον τόπο μας. "Η σκλαβωμένη πατρίδα μας διέρχεται κρίσιμες στιγμές και ως "Έλληνες πρέπει να φανούμε άντάξιοι των προγόνων μας. Ν' αγωνιστούμε όλοι ένωμένοι έναντίον του έχθρου που καταδυναστεύει τη χώρα μας. Στον "Εθνικοαπελευθερωτικό μας

Το Δελτίο που τόσο αγαπήθηκε απ' όλους περιμένει απ, τον καθένα την θεληματική του συνδρομή.

Ἀγώνα θὰ ἀπαιτηθοῦν μεγάλες θυσίες. Τὰ ἀδέρφια μας στὴν Ἀθήνα τὰ θερίζει ἡ πείνα. Ἑκατοντάδες πεθαίνουν κάθε μέρα ἀπὸ ἀσιτία, γιατί ἐξαφανίστηκαν τὰ τρόφιμα. Τ' ἀρπάζει ὁ κατακτητὴς καὶ τὰ στέλνει στὴ Γερμανία. Καὶ στὴν ὑπαιθρο ἡ κατάσταση εἶναι πῶ ἀπελπιστική, γιατί ὁ ἐχθρὸς μπαίνοβγαίνει στὰ σπίτια τῶν χωρικῶν ἀνενόχλητος, σκοτώνει βιάζει, λεηλατεῖ κι' ὁ λαὸς μας εἶναι τελείως ἀνυπεράσπιστος. Ἐπιβεβλημένο καθήκον ὅλων τῶν Ἑλλήνων εἶναι νὰ βοηθήσουν τὸν ἱερό τοῦτο ἀγώνα ἐναντίον τῶν τυράννων».

Τὰ πατριωτικὰ τοῦτα λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς πρώτης ἀντάρτικης ὁμάδας πού ἐμφανίστηκε στὸ χωριό μας, συνεκλόνισαν τοὺς κατοίκους τῆς Καλοσκοπῆς. Τονώθηκε τὸ ἠθικὸ τους. Τοὺς ἐμψύχωσε, τοὺς ἔδωσε θάρρος καὶ ἐλπίδες γιὰ τὴν πολυπόθητη λευτεριά.

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς χωριανούς μας πῆραν τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφαση κι' ἀκολούθησαν τὴν ἀντάρτικη ὁμάδα.

Φάνης Λευκαδίτης

Ἐδῶ γελᾶνε...

Τὸ Δελτίο ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει νὰ δημοσιεύει ἀνέκδοτα, ἱστορίες καὶ χωρατὰ πού συνέβηκαν στὸ χωριό, βγαλμένα μέσα ἀπ' τὴν καθημερινότητα, τὴν ἀπλοϊκότητα καὶ τὴν καλωσύνη τῶν συγχωριανῶν.

Παρακαλοῦμε ὅλους ὅσους ξέρουν κάτι παρόμοιο νὰ μᾶς τὸ στείλουν γιὰ νὰ μάθουμε κάτι καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν κατὰ κάποιον τρόπο πλευρὰ τῆς ζωῆς τοῦ χωριοῦ.

***

Ὁ μπακαλιάρος

Συγχωριανὸς μπῆκε σὲ μπακάλικό τοῦ χωριοῦ νὰ πονίσει ἓνα πετοῖ μπακαλιάρο. Ἀφοῦ τοῦ τὸν ἐτοίμασε ὁ μαγαζάτορας, τὸν πῆρε τὸν ἀκούμπησε πάνω σ' ἓνα τσουβάλι καὶ ζήτησε νὰ τοῦ πεῖ τὴ συνταγὴ πὼς νὰ τὸν μαγειρέψει μιὰ καὶ ὁ μαγαζάτορας φημίζεται γιὰ τὴν τέχνη του στὸν μπακαλιάρο. Ἀπάνω λοιπὸν πού τέλειωσε τὴ συνταγὴ καὶ τὴν ἔβαζε στὴν τσέπη, ὁ γάτος τοῦ μπακάλη πού τριγύριζε, ἀρπάζνει τὸν μπακαλιάρο καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Βλέποντας λοιπὸν τὸ γάτο ὁ ἀγοραστὴς νὰ φεύγει μὲ τὸν μπακαλιάρο γυρίζει καὶ τοῦ λέει μὲ ἀπάθεια:

Κι' ἂν τὸν πῆρες τί ἔκαμες; ἀφοῦ τὴν συνταγὴ τὴν ἔχω στὴν τσέπη καὶ δὲν ξέρεις νὰ τὸν μαγειρέψεις!!!

***

Τὸ πάθημα τοῦ Ἰταλοῦ

Εἶναι στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς. Ἕνας Ἰταλὸς κουρασμένος σταματᾷ ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι συγχωριανῆς χτυπάει τὸ παράθυρο καὶ λέει:

— Σινιόρα ἄκουα, Σινιόρα ἄκουα.

Ἀνοίγει ἡ συγχωριανὴ τὸ παράθυρο καὶ μὴ καταλαβαίνοντας τί λέει τὸ ξανακλείνει.

Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα ξαναχτυπάει ὁ Ἰταλὸς καὶ λέει ξανά.

— Σινιόρα ἄκουα, Σινιόρα ἄκουα.

Καμμιὰ ἀπάντηση ὅμως ἀπὸ μέσα, ὁπότε ξαναχτυπάει γιὰ τρίτη φορὰ φωνάζοντας δυνατώτερα.

— Σινιόρα ἄκουα, ἄκουα.

Τώρα πιά ἡ συγχωριανὴ δὲν κρατήθηκε. Πετάγεται στὸ παράθυρο ἀναστατωμένη καὶ λέει.

Κι' ἅμα ἄκουες μαρὲ κιαρατὰ τί ἔγινε; Μὲ τὸν ἄντρα μου ἤμουνα!!!

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι τὸ ἄκουα (AQUA) στὰ Ἰταλικά σημαίνει νερό.

***

Ἡ μάννα τοῦ Μήτσου βιάζεται νὰ πάει νὰ ἐτοιμάσει τὸν νεκρὸ μάρμπα της στὴν πάρα κάτω γειτονιὰ μόλις ἔμαθε τὸ θάνατό του.

Ὁ μικρὸς Μήτσος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβει τί σημαίνει θάνατος καὶ μὲ ἀπορία ρωτᾷ τὴ μάννα του.

— Μάννα, πέθανε οὐλοὺς οὐ μάρμπας ἢ οὐ μ'σός;

***

Ὁ μάρμπα Θύμιος γνωστὸς γιὰ τὶς ζωοκλοπὲς στὸ χωριὸ βρίσκεται κατηγορούμενος στὴ Γραβιά.

Τὴν ὥρα λοιπὸν πού ἔρχεται ἡ σειρὰ του σηκώνεται ὀρθιος καὶ ἀκούει τὸν πρόεδρο νὰ τοῦ λέει:

— Κατηγοροῦμενε σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο εἶσαι ἔνοχος καὶ θὰ τιμωρηθεῖς.

Ὅποτε ὁ μάρμπα ἀτάραχος γυρίζει στὸν πρόεδρο καὶ λέει.

— Σύμφωνα μὲ τὸ Νόμο Κύρ Πρόεδρε εἶμαι ἔνοχος. Σύμφωνα ὅμως μὲ τονῶμο εἶμαι ἀθῶος καὶ γυρίζοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸν δεξιὸ ὄμο ἀνασηκώνει τὴν κάπα καὶ φαίνεται κρυμμένο ἓνα σφαχτάρι.

Περὶτὸ νὰ ποῦμε τὸ ἀποτέλεσμα στὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης πείνας.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

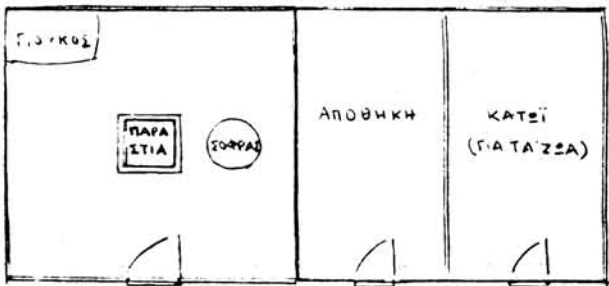
τῆς Ἀφροδίτης Χασιακοῦ

(Συνέχεια ἀπὸ προηγούμενα)

II. ΥΛΙΚΟΣ ΒΙΟΣ**A. ΚΑΤΟΙΚΙΑ**

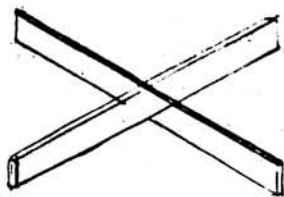
«Τὰ σπίτια τὰ χτίζαμε μὲ πέτρα ἀπ' τὸ βουνό. Οἱ τοῖχοι γινόντουσαν φάρδιοι. Στὸ πρεβάζι στὸ παράθυρο —τὸ ντύνανε μὲ ξύλο— καθόμασταν καὶ κεντάγαμε.

Στὰ πιὸ παλιότερα χρόνια τὰ φκιάνανε ὅλα στὴ σειρά: τὸ σπίτι καὶ δίπλα τὰ ζῶα κι' ἡ ἀποθήκη γιὰ τὸ στάρι καὶ τὸ καλαμπόκι. Ἐναδωμάτιο εἶχανε ὅλοι μαζί. Ταβάνι δὲν εἶχε. Φαινόντουσαν τὰ πάτερα καὶ τὰ σανίδια ἀπ' τὴ στέγη. Ἡ παρασιτιά ἦτανε στὴ μέση. Φκιάνανε ἓνα τοιχάκι καὶ μέσα ἀνάβανε τὴ φωτιά.

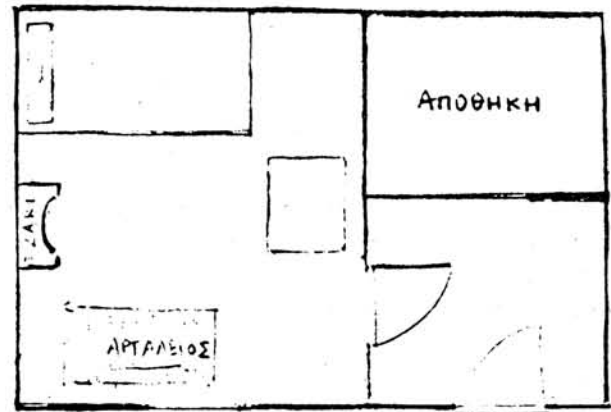
ΑΥΛΗ

Ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ πάτερο, κρεμάγανε μιὰ χοντρή ἀλυσίδα μ' ἓνα γάντζο πάνω ἀπ' τὴν παρασιτιά καὶ κρεμάγανε τὸν τέτζερη... Ὁ καπνὸς ἔφευγε μὲς τὸ δωμάτιο —κι' ἀπὸ τὰ πηχάκια στὴ στέγη— κι' ἀπ' τὰ παράθυρα. Τὰ παράθυρα ἦτανε ἀνοιχτά, ποῦ τζάμια! Τὰ φκιάνανε μικρά. Τὸ χειμῶνα τὰ βουλώνανε μὲ κάνα μαξιλάρι — τὸ καλοκαίρι τ' ἀφήναν ἔτσι. Ἀπλώνανε τὰ στρωσίδια κατάχαμα καὶ κοιμόντουσαν — κάτω εἶχε χῶμα πατημένο.

Δίπλα ἐκεῖδὰ στὴν παρασιτιά βάζανε τὸ σουφρᾶ καὶ τρώγανε. Ὁ σουφρᾶς εἶναι ἓνα χαμηλὸ τραπέζι ποὺ στηρίζεται σὲ δὺο σταυρωτὲς σανίδες.

Ο ΣΟΦΡΑΣ**ΠΡΟΣΣΤΗΡΙΖΟΤΑΝΕ**

Σ' ἄλλα σπίτια πάλι μπαίνεις πρώτα σ' ἓνα μικρὸ δωματιάκι κι' ἔπειτα στὸ μεγάλο, στὸ «χειμωνιάτικο». Στὴ γωνιά τὸ κρεβάτι κι' ὁ γίκος. Μπροστὰ στὸ παραθύρι ὁ ἀργαλειός.

ΑΥΛΗ**ΕΙΣΟΔΟΣ**

Τὰ μέσα χωρίσματα τὰ φκιάνανε μὲ τσατμά: στὶς κάθετες ξύλινες κολόνες (ἀπὸ κορμούς) στερεώνουνε πηχάκια κι' ἔπειτα ρίχνουνε λάσπη πεταχτά νὰ δέσει.

Τὰ πιὸ καλὰ σπίτια ὅμως εἶναι δίπατα. Στὸ κατώϊ τὰ ζωντανὰ καὶ τὰ γεννήματα, πάνω οἱ ἀνθρώποι. Μπροστὰ, ἀνέβαινες μὲ μιὰ σκάλα, ἦτανε τὸ χαγιάτι. Ξύλινο βέβαια καὶ μακρὺ. Μέσα, εἶχε δὺο - τρία δωμάτια, ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκογένεια.

Ὅταν χτιζότανε ἓνα καινούργιο σπίτι, στὰ θεμέλια σφάζανε ἓναν κόκκορα. Τὸν μαγεύεινε ἡ νοικοκυρὰ καὶ τὸν τρώγανε οἱ μαστόροι. Οἱ μαστόροι ἦτανε Ἡπειρώτες καὶ γυρνάγανε στὰ χωριά καὶ χτίζανε σπίτια κάμποσοι μαζί.

Ὅταν χτιζότανε πιά τὸ σπίτι κι' ἔμπαινε ἡ ξύλινη σκεπή, προτοῦ μποῦνε τὰ κεραμίδια, ἐρχόντουσαν οἱ συγγενῆδες αὐτῶν ποὺ φκιάνανε τὸ καινούργιο σπίτι καὶ προσφέρανε δῶρα. Οἱ μαστόροι ἀνεβαίνανε ὅλοι πάνω στὴ στέγη. Στὸ πιὸ ψηλὸ μέρος βάζανε ἓνα κοντάρι μ' ἓνα μαντήλι. Ἐπειτα χτυπάγανε ὅλοι μαζί μὲ τὰ σφυριά τους τὰ ξύλα — μεγάλος σαματᾶς.

Ἐρχόντουσαν οἱ συγγενεῖς μὲ τὰ δῶρα. Κι' ἐκεῖ ποὺ χτυπάγανε ὅλοι μαζί - ξαφνικὰ σταματάγανε καὶ φώναζε ἓνας τὸ πρῶτο δῶρο: «Αὐτὸ τὸ μαντήλ' τοῦ προσοῦφερε ἡ ξαδέρφη τ' ἀφεντικοῦ μας ἡ θεῖα Μαρία». Ἐπειτα πάλι σαματᾶς μὲ τὰ σφυριά. Σταματά-

γανε: «Αὐτὸ τὸ τράστο τοῦ προουσήφερε ἡ θειά ἢ Κατηρίν». Δόστων πάλι σαματάς. Πάλι σταματάγανε: «Αὐτὸ τ' ἄρνι τοῦ προουσήφερε ὁ μπάρμπας οὐ Νικολά'ς». Καὶ δόστων. Στὸ τέλος τὰ δῶρα τὰ παίρνανε οἱ μαστόροι γιὰ τὸ καλό.

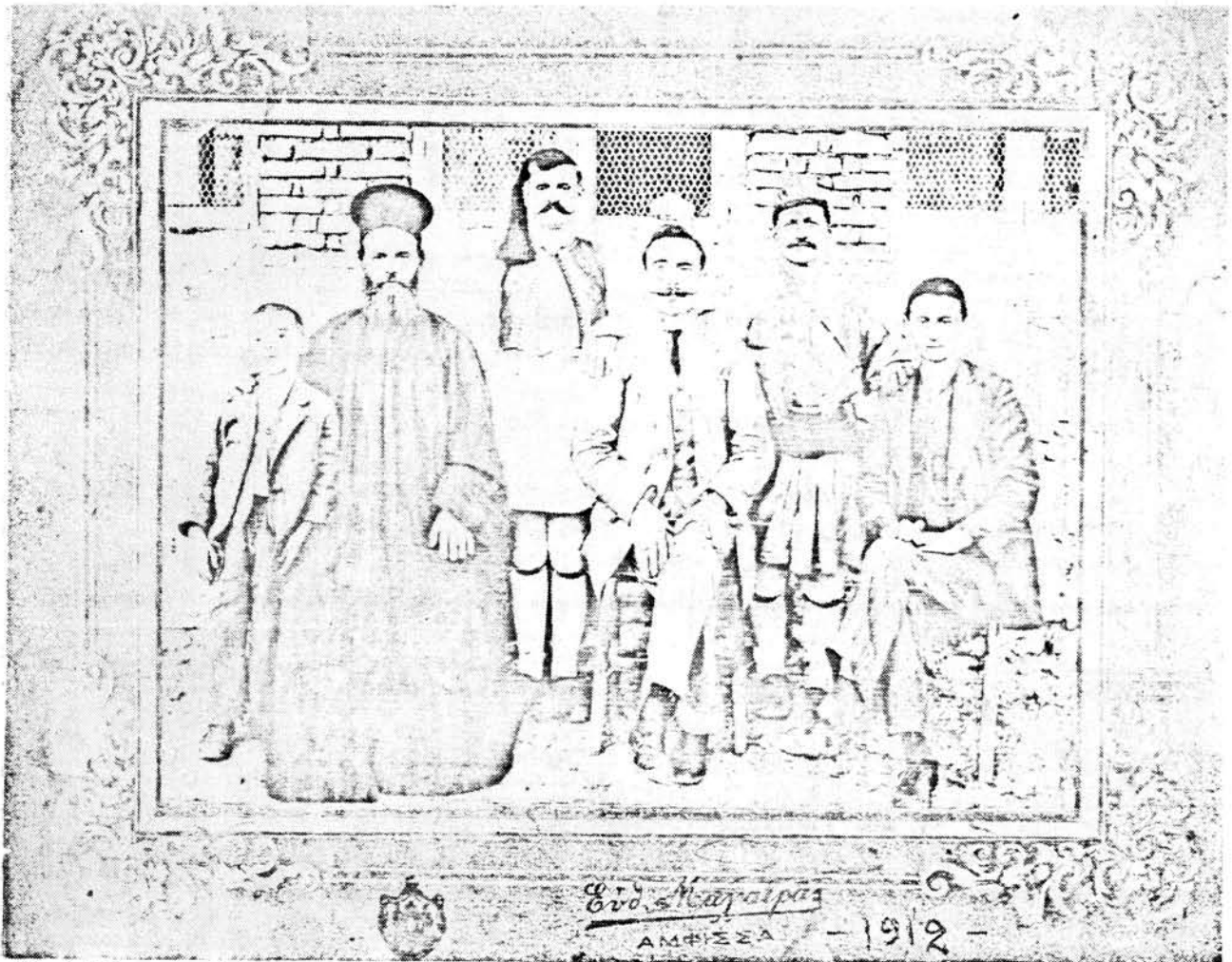
Τὰ σπίτια μέσα στοῦ χωριὸ εἶχανε ὑπόγειο καὶ κατώι γιὰ τὰ ζῶα, τὶς ἀχυρῶνες ὅμως τὶς χτίζανε πῶ ἔξω — στὴν ἄκρη στοῦ χωριὸ γιὰ τὴν φοβόντουσαν τὶς

φωτιές καὶ νᾶναι καὶ ἰκοντὰ στ' ἀλώνια. Μὲς τὴν ἀχυρῶνα βάζουνε τ' ἄχυρο, τὸ τριφύλλι καὶ τὰ μπούλτα (= τὰ φύλλα) ἀπ' τὰ καλαμπόκια, γιὰ νᾶχουνε τὰ ζῶα νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα.

Τὰ σπίτια τὰ χτίζανε μὲ πέτρες ἀπ' τὸ Ξεροβοῦνι, τὸ Κεφαλόβουσο ἢ ἀπὸ τὸ Σταυρό, τὰ Μνήματα.

(συνέχεια στὴ σελίδα 289)

ΜΩΣΑΪΚΟ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ ΤΟ 1913

Ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερά:

- 1) Θεόδ. Π. Τσῶνος, μὲ κοστούμι Φράγκικο, ὅπως τὸ λέγανε τότε.
- 2) Θεόδ. Π. Μόρης ἢ Ξεστρουπάς, χασάτης. Διακρίνονται: τὸ σελάχι του, τὰ τσαρούχια καὶ ἡ ποικιλία του.
- 3) Γιάννης Λαῖος, ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ, μὲ κοστούμι σύγχρονο.
- 4) Γιάννης Χασιαζὸς (ὁ κατόπιν Παπαγιάννης

Χασιαζὸς), μὲ φουστανέλλα καὶ φέσι μὲ φούντα πολὺ φουντωτή.

5) Παπαθόμνιος Παπαταξιάρχης (ὁ Παπακοσί-δας) καὶ δίπλα του ὁ γιὸς του Γιάννης.

Ἡ φωτογραφία βγῆξε τὸ 1912 ἔξω ἀπὸ τὸ Σχολεῖο, σὲ μιὰ περιοδεία τοῦ φωτογράφου Ἀμφίσσης Εὐθ. Μαχαιρά, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ φωτογράφος τῆς Βασιλικῆς Αὐλῆς. Τὸ ἔλεγε καὶ καμάρωνε. Φαίνεται τὸ στέμμα ἀριστερὰ κάτω.

Εκείνοι που έφυγαν**ΑΛΕΚΟΣ Α. ΧΑΣΙΑΚΟΣ**

Στις 22.8.1970 έφυγε ξαφνικά για το ταξίδι της αιωνιότητας ο Άλέκος Χασιακός. Γεννήθηκε στην Καλοσκοπή το 1911 και όρφανεψε σε μικρή ηλικία από μητέρα. Όταν τελείωσε το Δημοτικό σχολείο του χωριού, πήγε στην Αμφισσα για να φοιτήσει στο Γυμνάσιο,

αλλά διέκοψε τη φοίτησή του στο 2ο χρόνο. Στη συνέχεια μαθήτευσε στη Λαμία σ' ένα υποδηματοποιείο κι έγινε τσαγκάρης. Εργάστηκε στην τέχνη του ως τον Απρίλη του 1941, που οι βομβαρδισμοί των γερμανικών στούκας έκαμαν στάχτη την ωραία πόλη της Λαμίας. Ύστερα εγκαταστάθηκε όριστικά στην Καλοσκοπή, για ν' ασχοληθεί περισσότερο με τη γεωργία παρά με την τέχνη του. Αν κι έμεινε ανάπηρος, καλλιεργούσε συστηματικά το κτήμα του στο Κεφαλόδουσο, με πολύ καλή απόδοση.

Παντρεύτηκε τη Μαρία, το γένος Δ. Παπαγεωργίου, το 1956 και απόχτησαν μια κόρη, την Κανέλλα.

Νωρίς πήρε αναπηρική σύνταξη από τον ΟΓΑ και κάλυπτε κάπως τα έξοδα για τη συντήρησή του.

Ήταν πάντα μελετηρός και στοχαστικός στη ζωή του. Αντιμετώπιζε δύσκολες καταστάσεις με πραότητα και υπομονή. Τις κοινωνικές του σχέσεις είχε πολύ ανεπτυγμένες. Ποτέ δεν ήρθε σε ρήξη και ποτέ δεν πίκρανε συνάνθρωπό του. Όλοι τον αγαπούσαν για την καλοσύνη του. Γι' αυτό και τον ξεπροβόδισαν στην τελευταία κατοικία του όλοι οι χωριανοί, ντόπιοι και παραθεριστές. Αφησε πίσω του ωραία μνήμη για την υποδειγματική ατομική και οικογενειακή ζωή του. Θυσιαζόταν για την οικογένειά του. Ήταν πάντα αεικίνητος και πάνω ακριβώς στην κινητικότητα του πέθανε ξαφνικά από καρδιακή προσβολή, χωρίς να κουράσει κανένα. Πέταξε ανάλαφρα προς τα ούρανια, εκεί που δεν υπάρχουν θάνατα και πόνοι, αλλά ζωή αιώνια.

Ο Άλέκος υπήρξε η προσωποποίηση της καλοσύνης. Τον θυμάμαι σαν τώρα, όταν ήμουν 13 χρόνων, μαθητής Γυμνασίου. Οι γονείς μου σ' αυτόν μ' έμπιστεύτηκαν - ήταν θεός μου - και μαζί με τον έτεροθαλή αδερφό του, το Γιώργο, μείναμε δυο χρό-προστάτη και πνευματικό πατέρα μας θά' ελεγα, που μ'αξ πρόσεχε πολύ και συμπαραστεκόταν στις βιοτικές μας ανάγκες.

Ας είναι έλαφρο το χῶμα της Καλοσκοπής που τον σκέπασε. Ο Θεός ας αναπαύσει την άγνη ψυχή του, που άφησε μνήμη αγαθή σ' όλους όσους τον γνώρισαν και έζησαν κοντά του.

Γ. Ν. Κολλέρης

≡ Στίς μέρες πού πέρασαν ≡

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Στις 30.4.79 μνηστεύθηκε ο Βαγγέλης Γ. Δανιήλ μετά της δας Μαριάνθης Ζαμπακίδου.

Στις 20.5.79 μνηστεύτηκε ο Ταξιάρχης Α. Κάλλης μετά της Κυριακούλας Μούτση.

Το Δελτίο εύχεται καλά στέφανα.

***

ΓΑΜΟΙ

Στις 19.8.79 στην εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα τέλεσαν τους γάμους τους ο Γιώργος Τ. Ποδάρας και η Δήμητρα Τιτοπούλου.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Ο Αντώνης και η Γεωργία Θειακού (κόρη Α. Ραπτόπουλου) απέκτησαν κοριτσάκι.

Ο Νίκος Κ. Αντωνίου απέκτησε κοριτσάκι.

Ο Δημήτρης Γ. Θεοχάρης απέκτησε κοριτσάκι.

Ο Νίκος και η Γεωργία Χαφιά (κόρη Π. Αλεξίου) απέκτησαν αγοράκι.

Ο Πολύκαρπος Γεωργίου απέκτησε και δεύτερο αγοράκι.

Το Δελτίο εύχεται να τους ζήσουν τα νεογέννητα.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Στις 12.6.79 πέθανε στη Θεσ) νίκη και κηδεύτηκε στο χωριό, η Ζωή Δ. Μαλιβίτση.

***

Στις 13.6.79 πέθανε η Άννα Π. Κυρίτση στο χωριό, σκορπίζοντας βαρύτατο πένθος στην οικογένειά της.

***

Στις 19-7-79 πέθανε ξαφνικά στο χωριό από συγκοπτή καρδιάς ο Χάραλαμπος Ν. Αλογερινός.

Μα λίγες μέρες αργότερα στις 22-8-79 και ο αδελφός του Παναγιώτης Ν. Αλογερινός στα Σπάτα.

***

Στις 26.7.79 πέθανε στην Αθήνα σε προχωρημένη ηλικία η Παναγιού Μπουκουδάλλα και κηδεύτηκε στο χωριό.

***

Στις 29 Αυγούστου έφυγε για το δίχως επιστροφή ταξίδι η Μαγδαλινή Τριανταφυλλου Ποδάρα, έτσι ήσυχια και άθόρυβα, όπως ήταν ο καλός της χαρακτήρας, αλλά και τόσο πρόωρα, που η φυγή της μας ξάφνιασε όλους. Μια μάνα, μια σύζυγος εξαιρετική,

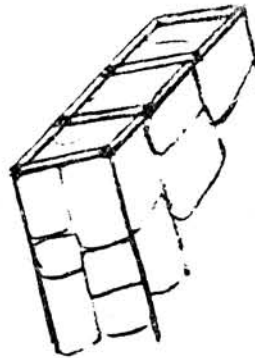
με σπάνια καλωσύνη, γεμάτη προτερήματα, που έβηθε στο παραγκιό τους δικούς της, αφήνοντας ένα μεγάλο κενό, μια συγχωριανή που όλοι την αγαπούσαν. Η βαρεία αρρώστεια δεν της άφησε περιθώρια να αντιδράσει, παρ' όλες τις μεγάλες φροντίδες της οικογενείας της. Το κουράγιο της ήταν μεγάλο και πάλευε, μα ο χάρος δεν νικιέται ποτέ. Μια εβδομάδα πριν φύγει για το μεγάλο ταξίδι, αξιόθηκε να σταθεί στην εκκλησία να καμαρώσει και τον γιό της Γιώργο, γαμπρό.

Κηδεύτηκε στο Νεκροταφείο του χωριού, συνοδευόμενη στην τελευταία της κατοικία από πλήθος συγχωριανών, συγγενών και φίλων. Τό Δελτίο, συμμετέχοντας στο βαρύ πένθος, εκφράζει τη βαθειά του λύπη στον σύζυγό της Τριαντάφυλλο και στα παιδιά τους Γιάννη, Γιώργο και Βασίλη.

Καλή άρχη

Όπως αναφέρουμε σε άλλη σελίδα έγινε ειδική μελέτη για τη διαμόρφωση της πλατείας του χωριού σύμφωνα με αρχιτεκτονική μελέτη. Ήδη τα πρώτα χρήματα για το ξεκίνημα του έργου κατατέθηκαν στο ταμείο του Συνδέσμου. Ο Γρηγόρης Χασιακός προσέφερε 10.000 δραχ. για να γίνει η βρύση στον πλατάνο. Το Α. Σ. εκφράζει τις θερμές ευχαριστίες και περιμένει από όλους τους συγχωριανούς να συμβάλουν οικονομικά στην ένισχυση του έργου ώστε να αλλάξουμε αυτή την άσχημη εικόνα που παρουσιάζει η πλατεία ντυμένη μέσα στο άχαρο μπετόν.

(Συνέχεια από τη σελ. 287)

Στις γωνιές του σπιτιού βάζανε τις πιο μεγάλες. Τις πέτρες τις δένανε με τα «ξύλοδεματα»: ξύλινα πηγάκια που τα βάζανε στις άκρες των τοίχων και κάθετα στο πάχος τους, καθώς τους χτίζανε.

Τις στέγες των σπιτιών τις φτιάνανε γεράς απ' τις δυο ή από τέσσερις μεριές για να φεύγει η βροχή και το χιόνι.

Οί μαστόροι στήνανε τα πάτερα από κορμούς από κέδρα, πουρνάρια ή δρυς πουτάνε γερά ξύλα. Μ' αυτά φτιάνανε το σκελετό. Πάνω από τα πάτερα, τώρα, καρφώνανε με ξύλινα καρφιά καθρόνια κι από πάνω σανίδες. Πάνω στις σανίδες, στρώνανε τ' κεραμίδια.

Από μέσα φτιάνανε το ταβάνι —όσα σπίτια θέλανε— ξύλινο από καθρόνια. Άλλοι τ' άφιναν έτσι —άλλοι το κάνανε απ' οκάτω πεταχτό με λάσπη κι ασβέστη.

Τα κεραμίδια στο χωριό ήτανε μεγάλα και βαριά. Για να τα φτιάσουνε μαζεύντουσαν δυο - τρεις που ξέρανε απ' αυτά τα πράματα, σε μέρος ειδικό, που'χε το κοκκινόχωμα (βλ. κατωτ.).

(Συνέχεια στο επόμενο)

Περιμένουμε τη συνεργασία όλων των συγχωριανών και των νέων παιδιών

ΑΦΙΞΕΙΣ

Τὸ καλοκαίρι πέρα ἀπ' τὸ ὅτι χαρίζει τόσες ὁμορφιές, εἶναι τὸ χρονικὸ ἐκεῖνο διάστημα ποὺ φέρνει κοντὰ μας τοὺς ξενιτεμένους, γιὰ νὰ ζήσουν λίγες μέρες μαζί μας, νὰ φτάσουν στὸ χωριό μας καὶ νὰ ζήσουν παλιές συγκινήσεις. Φέτος μᾶς ἤρθαν οἱ πάρα κάτω ξενιτεμένοι:

Ἀπὸ τὸ Σῶλτ Λέικ Σίτυ τῆς Γιούτα, ὁ Γρηγόρης καὶ ἡ Κάθυ Τσάτσα (κόρη Π. Βλάχου) μαζί με τ' ἀδελφὰ παιδιά τους, γιὰ λίγες μέρες, ὕστερα ἀπὸ μακρόχρονη ἀπουσία καὶ δὲν παράλειψαν νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸ χωριό μας.

Ἀπὸ τὸ Σήατλ ἤρθε ὁ Γεώργιος Κ. Κατσανιώτης, γιὰ νὰ περάσει λίγες μέρες μετὰ τοὺς δικούς του.

Ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη ἐπέστρεψε ἡ Μάγδα Τσατσάρωνη (κόρη Δ. Κυρίτση) μετὰ τὰ παιδιά της, γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν ὀριστικὰ στὴν Ἑλλάδα.

Ἀπὸ τὴ Γιούτα ἐπέστρεψε καὶ ὁ Γεώργιος Π. Βλάχος, ἀφοῦ ἐπεράτωσε μετὰ ἐπιτυχία τὴς μεταπτυχιακῆς του σπουδῆς, μετὰ σκοπὸ νὰ ἐγκατασταθεῖ καὶ νὰ ἐργαστεῖ στὴν Ἑλλάδα.

ΣΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ

τοῦ Φάνη Λευκαδίτη

Ἡ Μαρία ἤρθε στὴν Ἀθήνα κοντὰ στὰ ἀδέρφια της γιὰ «νὰ ἀνοίξει τὰ μάτια της», ὅπως ἔλεγαν οἱ γονεῖς της στὸ χωριό. Τὰ ἀδέρφια της τὴν ἔβαλαν σ' ἓνα κομμωτήριο νὰ μάθει τὴν τέχνη. Κι' ἔτσι πηγαίνοντες ἀπὸ τὸ κομμωτήριο στὸ σπίτι, μετὰ τὴν συκοινωνία.

Μιὰ μέρα, ὅταν σχόλασε ἀπὸ τὴ δουλειά της, πέρασε ἀπὸ τὴν μοδίστρα της ποὺ τῆς ἔραβε καινούργιο φουστάνι καὶ τὸ πῆρε. Φόρεσε λοιπὸν τὸ καλὸ φουστάνι της καὶ τὸ παλιὸ τῶβαλε στὴν τσάντα της. Πῆρε τὸ λεωφορεῖο νὰ ἐπιστρέψει στὸ σπίτι της.

Στὸ λεωφορεῖο κάθησε δίπλα σ' ἓναν ἡλικιωμένο κύριο. Ὁ κύριος, ἀφοῦ περιεργάστηκε τὴν ὁμορφὴ καὶ ροδοκόκκινη Μαρία, τὴν ρωτᾷ, ἐνῶ συγχρόνως ἀπλώσε τὸ χέρι του καὶ πῆρε μιὰ κλωστή ποὺ εἶχε μείνει ἐπάνω στὸ καινούργιο φουστάνι της: — Ὡστε λοιπὸν, εἶστε μοδίστρα; — Ὁχι, ἀπαντᾷ ἡ Μαρία. — Μὰ γιατί δεσποινίς, κρύβετε τόσο βαρὺ κι' ἐντιμὸ ἐπάγγελμα; Καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ παίρνει πάλι

ἄλλη μιὰ κλωστή ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ φρεσκοραμμένο φουστάνι της καὶ τῆς ἐπαναλαμβάνει. — Ὅριστε ἡ ἀπόδειξη, δὲν λέτε τὴν ἀλήθεια, εἶστε μοδίστρα. — Ὁχι, ἀπαντᾷ νευριασμένη ἡ Μαρία. Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε νὰ κατέβει κοίταξε καλὰ τὸν θρασυτάτο καὶ ἐνοχλητικὸ κύριο. Εἶδε ὅτι εἶχε ξεχάσει ξεκούμπωτο τὸ παντελόνι του. Καὶ τώρα, μετὰ τὴν σειρὰ της, ρωτᾷ τὸν κύριο. — Ἐσεῖς, κύριε, εἶστε μπακάλης; — Ὁχι δεσποινίς, ἀπάντησε γελώντας ὁ ἀνύποπτος κύριος. Καὶ ἡ Μαρία ἐπαναλαμβάνει. — Ἀφοῦ εἶστε μπακάλης γιατί τὸ κρύβετε; — Δὲν εἶμαι μπακάλης, τῆς ἐτόνισε ὁ κύριος. Ἀπλούστατα εἶμαι συνταξιούχος. — Κι' ὅμως, εἶστε μπακάλης, ἐπαναλαμβάνει σὲ ζωηρὸ τόνο ἡ Μαρία. Μάλιστα, ξεχάσατε τὴν πόρτα τοῦ μαγαζιοῦ σας ἀνοιχτή καὶ φαίνεται μέσα ὁ ὑπάλληλος ποὺ κοιμᾶται ἐπάνω στὴς πατάτες.

Τὰ πέντε οὐ...

Πῆγε ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῶν Δημοτικῶν Σχολείων σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Ρούμελης γιὰ ἐπιθεώρηση.

Ὁ Δάσκαλος σύστησε στὰ παιδιά τὸν κ. Ἐπιθεωρητή, ὁ ὁποῖος ἀπευθύνεται στὰ παιδιά:

— Ξέρετε, παιδιά μου, ὅτι ἔχουμε λέξεις μονοσύλλαβες, δισύλλαβες καὶ πολυσύλλαβες. Γιὰ πῆς μου ἐσὺ παιδάκι μου μιὰ μονοσύλλαβὴ λέξη.

— Σ' κλί (δηλ. σκυλί), ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς χαμογέλασε καὶ ἀπευθύνεται σ' ἓνα ἄλλο παιδί:

— Γιὰ πῆς μου ἐσὺ μιὰ ἄλλη λέξη μονοσύλλαβη.

Καὶ ὁ μικρὸς ἀπαντᾷ:

— Σκνί (δηλ. σχοινί).

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς πάλι χαμογέλασε, ὅποτε ὁ Δάσκαλος, Ρουμελιώτης καὶ αὐτός, ἔκρινε καλὸ, νὰ δώσει ἐξηγήσεις στὸν κ. Ἐπιθεωρητή, λέγοντάς του, ὅτι οἱ Ρουμελιῶτες δὲν συμπαθοῦν τὰ φωνήεντα καί... τὰ τρῶνε.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς κούνησε τὸ κεφάλι του, ὅποτε ἓνας τρίτος μαθητὴς, ὄρθιος, ἀπευθύνεται στὸν Ἐπιθεωρητή.

— Κύριε Ἐπιθεωρητή, ξέρετε σεῖς μιὰ λέξη μετὰ πέντε «ου»;

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς κόμπιασε, ἀλλὰ ὁ μικρὸς δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ σκεφθεῖ πολὺ καὶ δίνει μόνος τὴν ἀπάντησιν:

— Μουστουκούλουρου, κύριε Ἐπιθεωρητά.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἔφυγε γιὰ τὸ διπλανὸ χωριό. Δὲν ξέρω τί ἔγραψε στὴν ἐκθέσιν του, γιὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν μαθητῶν καὶ τοῦ Δασκάλου.

Γρηγ. Ι. Χασιακὸς